

JINÉ SVĚTY

DEVĚT DNÍ

DEVĚT DNÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Každému, komu život přinesl něco jiného, než čekal.

*Mladému muži v metru za to,
že se stal tváří Parkera.*

© Zuzana Strachotová, 2025

Illustration © Josef Surý (Levelist4), 2025

Drawing © Aleš Karda, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0233-3 (print)

ISBN 978-80-278-1548-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1549-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1550-0 (pdf)

PŘED ČTRNÁCTI LETY

Přes ostré hroty železného plotu sledoval dění na pozemku místní školy. Byla to jediná chvíle, kdy mohl na okamžik vidět svou dceru a sám zůstat nespátrěn. Náboženské rozjímání skončilo před několika minutami a nyní žáci čekali na rodiče. Popošel kousek dál, ale zdálo se, že tentokrát mít štěstí nebude. Ještě jednou přejel nádvoří pohledem. Zrak mu přitom padl na skupinu starších chlapců, kteří obklopovali hochu ve svém středu. Nejdřív si pomyslel, že se stal terčem útoku. O to podivněji působila žena, která jejich počínání s úsměvem sledovala opodál. Nechal se ovládnout zvědavostí a prošel bránou na pozemek školy.

Chlapci mezitím pokračovali v soupeření a jemu nemohla uniknout mladíkova vítězství. Sám protivníky vyzýval a několikrát jim dokonce určité pohyby vysvětloval.

Jakmile ho skupina spatřila, daly se děti na ústup. Popošel blíž a střetl se s černovlasou ženou, která se

před ním hluboce uklonila. „Věřit a nepochybovat, je mi ctí setkat se s vykonavatelem citadelské vůle,“ řekla.

„Věřit a nepochybovat, to je váš syn?“

„Ano, pane,“ odpověděla, postrčila chlapce dopředu a rychle poupravila jeho postoj. „No tak, jak jsme se to učili? Omlouvám se. Je nervózní z vaší hodnosti.“

„Kolik je mu let?“ zeptal se.

„V létě mu bude třináct.“

„Zdá se, že je vysoce pohybově nadaný. Už jsi, hochu, přemýšlel, jak Citadele posloužíš, až vyrosteš?“

„Otec si přeje, abych se stal lékařem.“

Žena nesouhlasně semkla rty.

Možná ze zájmu sáhl po pistoli. Jakmile si získal chlapcovu pozornost, vyndal zásobník, zatáhl za závěr, přesvědčil se, že je prázdná komora, a poté zásobník opět zaklapl. Nabil zbraň a podal mu ji.

Hoch si ji několik vteřin prohlížel a hned nato přesně zopakoval jeho postup. Když mu nabitou pistoli vracel, hlasem prostým všech emocí pronesl: „Není bezpečné manipulovat se zbraní v přítomnosti civilistů.“

Žena vytřeštila oči a okamžitě syna okřikla: „Jak se opovažuješ takto mluvit s citadelským důstojníkem?“

„Omlouvám se, matko. Přišlo mi to jako důležitá informace.“

Zdálo se, že se černovláska chystá svého syna potrestat, proto zakročil.

„Máš pravdu, hochu. Nemohu ti upřít všímavost a talent. Bez pokory ovšem svých cílů nikdy nedosáhneš. Citadela vždy hledá odhodlané muže. Z chlapců, jako jsi ty, vychová důstojné následovníky Boží. Ti nejlepší pak

mají tu čest sloužit služebníkům jediného Boha. Avšak pouze bezchybné chování, vynikající výsledky a dokonalé sebeovládání ti otevřou tuto cestu. Jsi schopen po ní jít?“

Chlapci zasvítily oči a on věděl, že právě postavil dítě před nový životní cíl. Již za dva roky se bude moci účastnit vojenského přijímání. A stát se další silou, která vynutí řád.

Bude ho sledovat.

PRVNÍ ČÁST

*„Tahle žena je váš cíl. Přiveďte ji za každou cenu.
Musí být naprosto v pořádku.“*

Věřit a nepochybovat, obyvatelé Sabrie. K příležitosti Svaté pouti proběhne také poprava sto padesáti tří osob zadržených skupinou Jestřábů. Synchronizovaná operace vedla k odhalení rozsáhlé zločinné sítě, která se provinila porušením náboženských zákonů. Hromadná poprava proběhne na hlavním náměstí všech hlavních měst.

– záznam vysílání citadelského přenosu

I

Mezi stromy se snášel soumrak. To si aspoň Sera na moment pomyslela, než jí došlo, že je to absurdní. Od chvíle, kdy odpoledne opustila havarované auto, uběhlo jen několik minut. Teď už to ale bylo jedno. Jediným cílem se stalo co nejrychleji zmizet ve zmeti stromů, kapradin a křovisek. Na tvář jí dopadly první těžké kapky a za půl minuty už byla naprosto promočená. Samozřejmě že se i obyčejný letní deštík musí proměnit v liják...

Sera běžela jako o závod a snažila se nevnímat, že se jí země pod nohama mění v bažinu. Neuvěřitelně prudký déšť by ji možná za normálních okolností donutil zpomalit nebo úplně zastavit, jenže teď si to nemohla dovolit. Ačkoli se viditelnost blížila nule a vše se smrškovalo na čtyři základní pohyby – krok, odstrčit větev, skočit, shýbnout se –, nezáleželo na tom, co je před ní, nebo dokonce vedle ní. Důvod šíleného sprintu byl za ní. Na vteřinu si dovolila natočit hlavu a úkosem pohlédla

za sebe. Mrkáním se snažila vyhnat z očí vodu, která jí stékala po obličeji a spolu s potem bolestně štípala. Její snaha vyšla naprosto marně. Přes provazce vody nebylo vůbec nic vidět. Nebylo možné určit, jak je pronásledovatel blízko.

Chvilková nepozornost si vybrala svou daň a Seře na rozbahněné zemi podklouzla noha. Po zadku se svezla z mírného kopečku, ale reflexy ji vymrštily dřív, než se mohla rozmyslet, kam vlastně běží. Vletěla přímo mezi kapradí, kde se mezi obřími trsy vinula lehce udusaná pěšina, vytvořená a používaná zvířaty jako stezka. I když bylo jednodušší běžet tudy, riskovala snazší dopadení. Přes hustý déšť sice nebylo vidět, jenomže Sera neměla kam jinam odbočit. Vegetace rostla příliš hustě u sebe. Mohla by se zkusit schovat v nějakém hustém křoví. Bahno, kterým se po pádu celá pokryla, jí přilepilo vlasy k hlavě a zakrylo veškeré lidské rysy v obličeji. Dokonalé maskování však vytrvalý déšť nemilosrdně smyl. A jakmile by si pronásledovatel všiml, že stopy končí... Neměla na výběr. Musela stezku využít.

Sera dál udržovala rychlé tempo i přes náročný terén. Snažila se ignorovat tíhu kabátu nasáklého vodou i pocit, že jí shoří plíce. I když tomu tak nebývalo vždycky, patřila k celkem dobrým běžcům. Nicméně ostré píchnutí na hrudi ohlašovalo, že se její hranice přece jenom blíží. Když už začala přemýšlet, že se kabátu zbaví, přišla další skluzavka. Tentokrát jízdu absolvovala po břiše a hlavou napřed. Chvilková dezorientace sice ukradla cenné vteřiny, za moment už však byla zase na nohou. Před ní teď leželo několik polámaných stromů. Mohut-

ným skokem překonala kmen prvního a doslova přeletěla druhý. Při třetím odrazu jí podklouzla noha a přes kmen se převálila po hlavě. Tělo už odmítalo dál poslouchat. V prsou ji příšerně píchalo, v puse ucítila slanou chuť potu. Znechuceně několikrát odplivla a odplazila se k širšímu konci kmene, o který se opřela. Křečovitě oddechovala, a zatímco si doprávala chvilkový odpočinek, rozhlížela se po okolí.

Ocitla se na naprosto nevhodném místě. Po pravé straně se tyčila skála, jejíž hladké stěny znemožňovaly jakýkoli výstup. Kus skalního štítu se utrhł a sesuv kamení vytvořil val, který zpustošil vegetaci v nejbližším okolí. Nacházela se teď na mýtině, která se ze svahu, odkud sjela, dala hravě přejet jediným pohledem.

Sera rychle promyslela své možnosti. Mohla by vylézt po sesuvu někam nahoru a doufat, že se schová v puklině skály. Toho by si ovšem určitě všiml. Ani na sekundu ji nenapadlo, že by pronásledovatele setřásla. Může být za ní maximálně tři sta metrů, hned by ji uviděl. Další možnost skýtala skupina stromů asi dvacet metrů ve předu. Kdyby mezi ně stihla doběhnout dřív, než se *on* dostane na okraj svahu, mohla by mu zmizet. Do kapradin šikmo vlevo se vběhnout nedalo. Rostly tak hustě, že by se v nich zasekla po pár krocích. Déšť naneštěstí začal polevovat a viditelnost se pomalu zvyšovala. Všechno hrálo proti. Mozek jí pracoval na maximum, adrenalin držel tep až nezdravě vysoko.

Musím se rozhodnout!

Z příruční tašky vytáhla otlučené zrcátko a opatrně ho zvedla. V odraze se objevil svah, ze kterého sklouzla.

Zaúpěla při zjištění, že její tělo vytvořilo v bahně jasně viditelnou brázdu. Ve chvíli, kdy v duchu vymyslela dostatečně drsnou nadávku, která by vystihla nespravedlnost situace, se z kapradin vyřítil *on*. Jen taktak se zastavil na okraji, aby neopakoval Seřin skluz. Stopy po její přítomnosti si ale všiml okamžitě. Vzápětí se rozhlédl po mýtině.

Déšť úplně ustal a všechna nepřízeň osudu se upřela na Seru. V tomto nezdravém světě se počasí měnilo mrknutím oka a po mýtině už tančily první paprsky slunce. Nebylo pro něj příliš těžké zachytit za kmenem záblesk, který hodilo Seřino zrcátko.

Uběhla jedna zdrcující vteřina.

Sera se vyřítila z úkrytu a vběhla přímo mezi stromy. Nemusela se ohlížet. Věděla, že ho má hned za zády. Kabát se jí plácal o stehna, jak sprintovala, přeskakovala překážky a snažila se přitom nenarazit do stromu, nezakopnout nebo neuklouznout. Zvuk trhajícího se ostružiní uslyšela dřív, než ucítila zapíchnuté trny. Ignorovala ostrou bolest a zamířila rovnou mezi turopalmy.

Několik větví šlehlo Seru do tváře a byla si téměř jistá, že jedna větev způsobila zranění až do krve. Další zásah byl přímo do nosu. O tři kroky později už na rtech cítila kovovou chuť. Mezi šustěním listů zaslechla kroky. Ve chvíli, kdy ji za límec uchopila ruka, turopalmy zmizely a objevil se příkrý sráz. Na reakci zbyl pouhý okamžik.

Sera se pokusila otočit a vrhnout se opačným směrem. Pronásledovatel do ní setrvačností narazil a jeho

stisk povolil. Chytla se poblíž visící liány a vyhnula se tak jeho druhé ruce, která jen pročísla vzduch. Zároveň se sesunul velký kus podmáčené země, na které stáli. Liána nápor neunesla a tentokrát to byla Sera, kdo narazil do druhého. Zoufale zamávala rukama ve vzduchu a ztratila rovnováhu.

Oba klouzali ohromnou rychlostí někam do prázdna. Doslova vyrývali cestu v hlíně, protože zkřížili cestu potoku a svah tu byl měkký jako máslo. Několikrát do sebe narazili. Chatrný popruh cestovní tašky nevydržel nápor a přetrhl se. Sera znovu prolétla ostružiním, po těle se jí roztančily tisíce bolestivých jehliček. Prsty v zemi zanechávaly hluboké brázdy, jak se snažila něčeho zachytit. Náraz hrudníkem do kamene jí vyrazil dech. Ozvalo se křupnutí. Udělala několik kotoulů, které bolest ještě umocnily. Zatmělo se jí před očima a prakticky nevnímala, když z výšky dvou metrů dopadla do bahnitě tůně společně s hromadou větví, hlíny a svým nepřítelem.

Když konečně nabyla vědomí, zírala přímo do otevřené tlamy. Pokusila se zvednout, avšak výsledkem bylo, že se skulila do vody. V místech, kde měla původně hlavu, se nyní tyčila vakožížala. Očividně se lekla stejně jako Sera, protože se její tlusté, asi půl metru dlouhé našedlé tělo vlnilo ve zvláštním rytmu ze strany na stranu. Nejspíš se snažila zastrašit nepřítele. Chvíli se navzájem hypnotizovaly pohledem a pak se vakožížala vydala hledat jinou potravu.

„Stejně bych ti nechutnala,“ prohodila k vakožížale. „Nejsem mrtvá... zatím.“

Sera se pokusila kleknout si, ale žebry jí projela ostrá bolest. Zatnula zuby a vyplazila se z tůně ven. V hlavě jí hučelo a jen taktak udržela žaludek na uzdě. Okamžik trvalo, než si uvědomila, co se stalo.

Všimla si ho celkem rychle. Ležel v tůni celým tělem a nehýbal se. A protože nic nenasvědčovalo tomu, že by se v nejbližších chvílích probral, rozhodla se zkontrolovat svůj úraz. Strhala si z těla šlahouny a sundala kabát. Rychle ze sebe vytáhla poslední trny a dobrodila se pod vodopád, který při vydatných deštích tůň napájel. Voda jí sahala skoro do pasu, kotníky se bořila do bahna.

Jakmile si vyhrnula tuniku, nechala po sobě stékat vodu. Brzo bylo všechno bláto pryč, a tak si mohla lépe prohlédnout svá zranění. Na levém boku se jí táhla ošklivá podlitina. Opatrně si přejela prsty po žebrech. Bolest napověděla, že jsou pravděpodobně pouze naložené, protože naštěstí mohla dýchat a nikde neucítla zlom. Natáhla ruku k obličejí a opatrně si ohmatala nos. Na prstech jí zůstala trocha krve, jinak žádné větší poranění.

Začala se brodit ven z tůně a ještě jednou pohlédla na pronásledovatele. Ležel stále nehybně, ale voda mu sahala až k bradě.

To před chvílí nebylo, pomyslela si. Netušila, jak dlouho byli oba v bezvědomí, nicméně se dalo snadno odhadnout, kdy se on utopí. Udělala ještě několik kroků směrem ke břehu a pak se k němu s povzdechem začala vracet. Vodu už skoro vdechoval.

„Ach jo, tohohle budu určitě hrozně litovat,“ pronesla napůl šeptem a popadla ho za límec. Jen co napnula tělo,

ucítla další vlnu bolesti. Přesto ho ale dokázala vytáhnout dostatečně daleko.

„Tak, a teď mi nikdo nemůže tvrdit, že jsou nevěřící krutí zabijáci,“ mumlala si.

Ačkoli jí jedna část říkala, že je blázen, když zachraňuje člověka, který ji chce pravděpodobně zabít, nemohla ho prostě jen tak nechat zemřít. Je to jen oběť víry, co plní rozkazy papalášů z Citadely. Beztak pravděpodobně v protolese nepřežije víc než několik hodin. S trochou štěstí se možná zvládne vrátit k polorozpadlé silnici. Avšak pro každého Citadelana znamenala Hranice civilizace místo, kde končilo bezpečí obydlené oblasti a začínala děsivá smrtící zóna divočiny.

Sklonila se nad ním, aby si ho lépe prohlédla. Nemohlo mu být víc než dvacet sedm. Tmavé, skoro černé vlasy měl po stranách vystříhané, na temeni delší. Na Citadelu docela netradiční kombinace. Těžko věřit, že jeho pohledná tvář jistě rozsévала smrt bez mrknutí oka.

Měl vojenské oblečení typické pro městskou hlídku a zdál se neozbrojen. Pravděpodobně ho o část vybavení připravil nepříjemný pád, stejně jako ji. Opatrně vytáhla známky. „Lee Parker,“ zašeptala a četla dál. „První útvar – Jestřábové.“

Známky Seře vyklouzly z prstů. Cítla, jak ji polilo horko a žaludek provedl přemet. Agenti ze skupiny Jestřábů patřili k nejlepším. Byla to elita Citadely. Vždycky plnili nejtěžší, a hlavně nejbrutálnější úkoly. Měli speciální výcvik, ke kterému patřilo každodenní vymývání mozku. Byli zběhlí snad ve všem. V bojových technikách, střelbě, zdravotnictví, mučení... A také

v přežití v divočině. Právě strach z protolesa a ze zvířat využívali povstalci proti Citadele. Městská hlídka by se nikdy neodvážila překročit Hranici civilizace. Jestřábové byli jiní.

Nepsané pravidlo velelo, aby před nimi každý, kdo nesympatizuje s Citadelou, rychle utekl. Pár Jestřábů se nakonec přidalo k povstalcům. Nebyla to snadná cesta. Stálo to mnoho přesvědčování a důkazů.

A teď tu na zemi jeden leží. Zrakem spočinula na roztrženém rukávu odhalujícím silně krvácející ránu. Je to přece člověk. Naverbovaný a zblbnutý, ale pořád ještě člověk...

Kousla se do rtu.

Uvědomovala si, že její úvahy jsou naivní. Byl to Jestřáb v plné síle. Nikdy by jí podobné milosrdenství neprokázal. Proč jen nemohl být z obyčejné městské hlídky...

Poklekla k němu a z jeho pouzdra u pasu vytáhla dýku s dlouhou tenkou čepelí.

Kolik lidí už zabil?

Čepel se zaleskla. Přiložila mu ji ke krku.

Kolik mých blízkých padlo jeho přičiněním?

Ruka se jí zachvěla.

Znal ho?

Sera se nadechla a pak zakroutila hlavou. Nemohla si pomoci. Nešlo to... Přes nesmiřitelný boj, který mezi Citadelou a povstalci zuřil desítky let, se o slovo přihlásilo svědomí. Jedna věc byla zabít nepřítele v rovnocenném boji, a něco jiného bylo chladnokrevně zavraždit osobu, která se ani nemůže bránit. Přestože by se tak

Citadelan nikdy nezachoval, ona sama zvolila život v Bloku, protože ctíla určité morální zásady. Nyní spolu byli jen sami dva. Neriskovala život členů své jednotky, jen ten svůj.

Nakonec se k němu shýbla. Stále ležel obličejem k zemi, mohla tedy snadno k jeho batohu. Chvíli se v něm přehrabovala a přitom neustále úkosem sledovala, jestli se neprobírá. Při sebemenším náznaku byla připravená poslat ho zase na chvíli do bezvědomí. Ze zásob se rozhodla vzít si s sebou pláštěnku, tu zvláštní dýku, lahev, nějaké jídlo a část obsahu lékárny. Vysílačka nevypadala, že by fungovala, a zbytek věcí jí teď nebyl k užitku. Nakonec sklouzla pohledem k jeho ruce. Krev se už stihla vpít do hlíny a jako malý potůček stékala do tůně, kde barvila hladinu do ruda. Potřásla hlavou a přiklekla k němu. Nožem opatrně nařízla rukáv a kritickým pohledem zhodnotila zranění. Hluboké a ošklivé. Vymyla ránu vodou z lahve, dezinfekci se však použít neodvážila.

„Promiň, kámo, ale budeš si to muset vyčistit sám. Nebudu riskovat, že tě to pálení probudí.“

Nakonec ránu rychle ovázala. Pak ještě jednou sáhla do batohu a vytáhla stahovací pásky. Ruce mu přitiskla k sobě a pevně je páskou spoutala. Taktéž nohy. Seře bylo jasné, že se z toho určitě dostane, trochu ho to ovšem zpomalí. Zvlášť když nemá nůž. Sama se lesem dokázala pohybovat snadno a jistě. Než se osvobodí, bude kilometry daleko.

V boku jí už nepříjemně pulzovalo námahou, a tak usoudila, že je nejvyšší čas vyrazit. Sebrala ze země vě-

tev a použila ji jako hůl. Pravou rukou se přitom držela za bok a co nejrychleji zmizela v hustém podrostu.

Kdyby se Sera otočila, všimla by si, že má Parker modré oči.

„Co se děje?“

„Dostali jsme hlášení ze Sarku. Městská hlídka našla při povinné obchůzce hradeb čtyři roztrhaná těla. Respektive jejich zbytky. Z některých částí zbyly sotva ohlodané kosti.“

„Příčina?“

„Zřejmě vlkuma. Šelmy tentokrát útočily ve smečce. Nejspíš ty bestie přitáhly k městu z hlubin protolesa.“

„Rozumím. Útok svedte na povstalice.“

II

Lee Parker zamžoural do paprsků planoucího slunce a rychle se posadil. Několika zkušenými pohyby si osvobodil ruce a pak sáhl do boty, aby vytáhl záložní nůž. Přehlédl pouta na nohou a postavil se. Nic mu nedávalo smysl. Zatímco prohledával batoh, aby zjistil, co mu ukradla, přemýšlel.

Probral se přesně ve chvíli, kdy ho ta holka táhla z vody ven. Samozřejmě na ni mohl hned zaútočit, ale nemohl si dovolit, aby došlo k nějakým vážným zraněním. Kněží dali jasné příkazy: přivést tu holku, ať už se jmenuje jakkoli, bez úhony k výsledku. Z toho, co si stačil všimnout, usoudil, že měla zlomená nebo naražená žebra. Kdyby se s ní začal prát, mohlo by jí zlomené žebro způsobit vnitřní krvácení, a on si byl jist, že by se bránila dost tvrdě. Navíc nemusel ani nikam spí-

chat. Jeho kořist mu nikdy neuteče, ať se pokusí schovat kdekoli. Ovšem hlavním důvodem pro předstírání bezvědomí byla její nečekaná reakce. Zaslechl, co si pro sebe říkala, a popravdě ho zajímalo, co bude dělat. Vůbec nechápal, proč mu pomohla, a pravděpodobně by se asi opravdu utopil, kdyby nezasáhla. Když mu přiložila nůž ke krku, měl co dělat, aby nevyrazil. Byl připraven ji okamžitě odzbrojit, nicméně to dle jeho předpokladu nebylo potřeba. Místo toho ho z naprosto nepochopitelného důvodu ošetřila. Zamyšleně si přejel rukou po obvazu. Docela slušná práce.

Nevěřící mají různé triky, říkal vždycky otec Felebius. Budou se vás snažit oklamat, aby získali váš soucit. Nesmíte věřit ničemu. Pravá víra je zde...!

Lee se marně snažil vybavit si další část Felebiusova projevu, protože jeho pozornost upoutalo hejno ptáků. Vřeštění zaslechl i přes značnou vzdálenost. Skoro to vypadalo, že před něčím prchají. Nebe znovu změnilo barvu a teď to vypadalo, že slunečné počasí opět nahradí prudký liják. Střelka v malém kompasu, který měl na hodinkách, se zuřivě otáčela kolem své osy. Vybavilo se mu vše, co se kdy učil o jevech vyskytujících se v Sabrii.

Aby se ujistil, že se mýlí, zamířil k opodál stojící skupince vysokých stromů. Obratně vyšplhal do koruny jednoho z nich a rozhlédl se. Úlekem na chvíli ztratil rovnováhu. Krom toho, že se oba dva ocitli někde uprostřed protolesa, mnohem dál, než předpokládal, a husté stromové propletené turopalmami sahalo na míle daleko, zjistil, co vyplašilo ptactvo. V dáli na obzoru se rýsovala podivná černá oblaka. Nebe kolem těch míst měnilo

barvy. Žlutá střídala zelenou. Pak červenou. Pak zase zelenou a pak růžovou. *Růžovou.*

„Vypadá to, že budu poprvé svědkem Růžové bouře v přímém přenosu,“ ucedil skrz zuby.

Název „Růžová bouře“ zněl možná směšně, nic směšného na ní ovšem nebylo. Klidně se mohla jmenovat „nestvůrná“, „vraždící“ nebo „nepřirozená“. Podle kněží byla Růžová bouře Božím trestem za protivenství nevěřících. Svůj název získala díky růžovým, až purpurovým bleskům, které se objevovaly zničehonic kdekoli v jejím dosahu a na troud usmažily všechno, co jim stálo v cestě. Tento nesmírně komplikovaný atmosférický jev nedokázal nikdo pořádně vysvětlit a provázely ho i další jevy skoro popírající fyzikální zákony. Někdo říkal, že zabíjí i samotný zvuk Bouře. Jiný tvrdil, že ocitnout se jen na chvíli na jejím okraji znamená ztratit sluch i zrak. Ještě se nenašel jediný člověk, který by v Bouři přežil. Několikrát ho napadlo, jestli kněží schválně nezveličují její sílu, nikdy se ale neodvážil se svým podezřením někomu svěřit.

Pokud mu bylo známo, ještě nikdy se Bouře neobjevila ve městech. Musel se dostat na jih od Deluvy a Hranice civilizace mnohem dál, než původně myslel. Otřásl se při představě, jak hluboko pronikl do protolesa. Hranice tvořila mezník mezi městy kontrolovanými Citadelou a zbytkem neobyvatelného prostoru z dobrého důvodu.

Lee se naposledy rozhlédl a slezl dolů. Odhadoval, že mají zhruba den a půl. Pak je zasáhne první fáze Bouře. Za tento čas by se *možná* dokázal vrátit k místu havárie. Měl přirozený orientační smysl a kompas na hodinkách

používal výjimečně. Džípem by se *možná* dostal od Bouře dostatečně daleko, přestože byla ta opuštěná silnice v příšerném stavu. Ale to by znamenalo neúspěch mise. Ještě nikdy se nestalo, že by úkol nesplnil. A pro tenhle případ ho osobně vybral otec Felebius. Být vybrán knězem byla ohromná pocta, zároveň to však znamenalo splnit úkol za jakýchkoli okolností. Kdyby se chtěl zeptat nějakého vojáka, co následovalo po nesplnění svatého úkolu, odpověď by nedostal. Nikdo takový totiž nežil. Musel ji přivést zpět.

Zaváhal. I kdyby ji teď hned dostihl, jejím tempem by se vrátit nestihli. A to by navíc musela spolupracovat. Ne, nebyla jiná možnost. Bude se muset pokusit přežít Růžovou bouří. A bude muset zajistit i její přežití.

Takže bylo nezbytně nutné vyhledat úkryt. Vzhledem ke stavu té holky si to určil jako prioritu. Bude mnohem snazší nalézt nějaké útočiště sám, dokud se může ještě volně pohybovat. Podíval se na zem a uviděl jasně vytlačené otisky od bot i hole. Nebude těžké ji vystopovat. Za chvíli se začne stmívat, nemůže dojít daleko. Ne bez světla. Usmál se a bezděčně vztáhl ruku k jedné z kapes. S ččkami pro noční vidění se dokáže ve tmě pohybovat jako za dne. Bylo na čase jednat.

Vzpomněl si, že z koruny stromu zahlédl skalní masiv. Pokud mají mít šanci, musí najít nějaké bezpečné, uzavřené místo. Pohoří v této oblasti byla bohatá na jeskynní systémy. Stačí najít jednu jedinou útulnou jeskyni i pro ně. Zanalyzoval směr a vydal se na cestu. Počasí se mezitím opět změnilo, což jasně dokazovalo, že se Bouře blíží jejich směrem.

Asi po hodině a půl chůze se les rozestoupil a Lee dorazil ke svému cíli. Ocítl se na kamenité mýtině, zhruba šedesát metrů široké. Levou stranu lemovaly mohutné borovice, mezi kterými se krčily turopalmy a braly jehličnanům veškerý zbytek prostoru. Napravo se k nebi vypínaly vysoké skály. Rozhlédl se po kamenitém povrchu. V puklinách si probíjely cestu potoky a končily svou pouť na okraji srázu v podobě vodopádů. Lee opatrně přikročil k útesu a naskytl se mu impozantní výhled do krajiny.

Všude se rozkládaly lesy. Dole v údolí, mohlo to být možná dvě stě metrů hluboko, se líně kroutila řeka. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a zanechávalo po sobě na obloze načervenalý nádech. Překrásné a mírumilovné prostředí kazil jen černý mrak na obzoru.

Lee odstoupil od srázu a vydal se směrem ke skalnímu masivu. Vrátil se až zpátky k lesu a hledal nejschůdnější místo, jak se dostat na jednu ze skalních říms, kde doufal, že objeví potřebný úkryt. Ve spodní části překonal postupně dvě menší římsy a poté rozsledlinou vystoupil na první stupeň masivu. Vydal se na obhlídku, ale po několika málo metrech mu cestu zatarasila rozeklaná skaliska. Zkoumal každý kousek kamene, každou škvíru, která mohla být vchodem do jeskyně. Nemýlil se, když správně odhadl strukturu horniny. Bohužel žádná z jeskyní nevyhovovala. Buď byly málo hluboké, anebo se prudce svažovaly do nitra hory. Jedna sice vypadala přijatelně, jenže se klenula příliš nízko a nebyl v ní žádný zdroj vody. Nevydrželi by v ní déle jak dva dny.

Po půlhodině začínal být netrpělivý. Pátrání ho zavedlo zpět k okraji útesu. Skalní štít se zde vypínal do závratné výšky a plynule přecházel ve sráz. Vypadalo to, jako by někdo odkrojil nožem kus hory. Tohle místo mohlo být dokonalou pastí. Kdyby sem na plošinu zahnal svou kořist, neměla by kudy utéct. Kolem štítu by neproklouzla snad ani horská koza. Les byl u plošiny neprůchodný, vegetace rostla příliš hustě. Zbýval by pouze skok do náruče smrti.

Lee přerušil proud myšlenek a zaostřil zrak. Kousek od srázu se zhruba ve výšce tří metrů rozprostírala další římsa. Vylezl na ni a spatřil vchod do jeskyně, u kterého rostlo několik keřů. Z batohu vylovil baterku a namířil kužel světla do tmy. S rukou položenou na záložním noži opatrně nahlédl dovnitř. Byl připraven okamžitě zabít cokoli, co by se uvnitř skrývalo, jeskyně se ale zdála být prázdná. Když ověřil, že nehrozí žádné nebezpečí, rozhodl se pro malý průzkum.

U vchodu se jeskyně snižovala a strop byl vysoký jen necelé dva metry. Hlubší část sahala výš. Na délku měla jeskyně možná dvacet metrů a mírně zatáčela doprava do středu skály. Zadní část nebyla na první pohled vidět, protože byla ukrytá za mohutným balvanem, který v jednom místě zužoval prostor skoro na polovinu. V levé části objevil potůček. Voda vyvěrala ze skály a po šesti metrech se opět ztrácela. Lee následoval tok a odhalil skalní průrvu, kterou se dostal do miniaturní jeskyňky. Potok zde padal do útrob hory. Plošina byla dostatečně široká, aby si člověk klekl a mohl se umýt nebo si dojít na záchod. Avšak místo bylo zároveň velmi nebezpečné.

Ze stropu visely krápníky a povrch kamene byl ohlazený, při kontaktu s vodou vyloženě kluzký. Jeden špatný krok a voda by ho strhla s sebou. Vzhledem k poloze jeskyně by našel ledovou smrt v temnotě, navždy zaklíněn v podzemních puklinách. Lee se při té představě otrásl a raději místo opustil.

Vrátil se k průzkumu a pozorně si prohlédl zadní část. Měla mnohem vyšší strop a zdálo se, že jsou v něm drobné praskliny. Nevypadaly, že by způsobily sesutí stropu, naopak poskytovaly jakousi přirozenou ventilaci. V jeskyni tak půjde bez problémů rozdělat oheň. Byl to po všech stránkách dokonalý úkryt.

Dokončil obhlídku a vyšel ven. Z batohu vyndal dvě tyčinky chemického světla a nožem odřízl kus lanka, které měl stočené v batohu. Stiskl světla v dlani, čímž poškodil slabou bariéru mezi chemikáliemi. Z tyčinek se okamžitě začala linout modrá záře, která postupně nabírala na intenzitě. Poté je přivázal ke koncům lanka. I v šeru se mu podařilo objevit strom dostatečně vysoký, aby posloužil jako výchozí bod. Roztočil lanko a vši silou ho mrštil proti koruně stromu. Povedlo se mu to hned napoprvé. Obmotalo se i se světly kolem jedné z větví a zůstalo bezpečně viset.

Lee ještě zkontroloval polohu vůči obloze a v duchu poděkoval Bohu, že se počasí aspoň na chvíli uklidnilo. Z kapsy vylovil malý sáček s čočkami a nasadil si je. Zamrkal, aby si oči zvykly na cizí předmět, a vykročil do tmy ulovit svou kořist.

Skupina nevěřících způsobila smrt čtyř mužů! Zohavená těla našla městská hlídka při pravidelné obchůzce. Forma útoku odpovídá využití divokých zvířat, která nevěřící chovají pro tyto účely. Nepřekračujte Hranici civilizace.

– záznam vysílání citadelského přenosu

III

Sera si už poněkolkáté vztekla odhodila vlasy z obličejů. Prameny spleené potem a špínou jí neustále padaly do už tak podrážděných očí a odmítaly držet někde jinde. Zamrkala, aby dostala sůl pryč. Škrábance po ostružině však pálit nepřestaly.

Asi před hodinou se u ní začala projevovat horečka. Od té chvíle bojovala střídavě se zimnicí a s návaly vedra. Snažila se uklidnit myšlenkou, že je to způsobené pouze horkým počasím, ale podvědomě cítila pravdu. Z věčného otáčení hlavy jí bolelo za krkem a zdálky to muselo vypadat, jako by měla tik. Čas od času zaslechla v blízkosti šelest a žaludkem jí projelo ostré píchnutí nervozity. Urazila příliš krátkou vzdálenost, protože na-prosto podcenila své zranění. A když se jí nyní rozležely události v hlavě, především také podcenila schopnosti Jestřábů.

Podcenila zkrátka úplně vše.

Zatímco se prodírala panenskou přírodou, probírala své chatrné možnosti. Věděla, že se nejbližší předsunutá Hlídka povstalců nachází severovýchodně zhruba čtyři dny svižné chůze. A to by nesměla ani na chvíli ztratit správný směr... Vzpomněla si na vše, co se naučila během svého výcviku, a pokusila se odhadnout směr podle porostu lišejníků na kmenech. V hustém lese však nedokázala najít dostatečně osamělý strom, aby byl ukazatel relevantní. Zkusila tedy alespoň orientaci podle mravenišť, jichž cestou několik minula. Rozdíl ve strmosti svahu mraveniště sice nebyl výrazný, přesto drobným živočichům důvěřovala. Jednou se Seře i jakž takž podařilo ověřit severní směr dle hustoty letokruhů odlomeného stromu. Ovšem opravdovou husí kůži jí naháněla neviditelná přítomnost Parkera. I když se neustále přesvědčovala, že nepřítel je daleko, že musel v šeru ztratit její stopu, věděla, že tomu tak určitě není. Byla si téměř jistá, že krouží někde kolem stejně jako jestřáb, podle kterého byla skupina elitních agentů tak příznačně pojmenována. Mohla získat náskok, ale peří dravce ji nepřetržitě šimralo na krku. Brzy pocítí nelíostné sevření spárů.

Barvitě představy Seru plně pohltily. Cítila v hrudi rostoucí paniku. Byla zraněná, ztracená neznámo kde a hladová. To málo z jídla, které ukradla, už dávno spotřebovala a lahev s vodou se jí cestou podařilo někde vytrousit. Popravdě začínala být vyděšená k smrti. Síly ji opouštěly alarmující rychlostí. Musela stále častěji dělat přestávky na odpočinek, zadýchala se i při zdolávání sebemenšího kopečku. Rokle a strže, kterých bylo v lese

nespočet, se staly doslova peklem. Litovala, že si z havarovaného auta, které ukradla městské hlídce, nevzala žádné vybavení. Jistě by jí to zabralo jen pár vteřin. Jenže ona byla příliš hysterická na to, aby v tu chvíli uvažovala rozumně.

Kvůli ztrátě pozornosti málem přehlédla trsy keříků, které se krčily pod turopalmami. Chvíli na ně nechápavě zírala, než si uvědomila, že jsou jejich jasné fialové plody jedlé. Padla na kolena a začala si cpát bobule do pusy i s listím. Po čase se uklidnila a trhala plody obezřetněji. Maličké keříky se prohýbaly pod množstvím bobulí a Sera si slastně vychutnávala sladkou chuť na jazyku. Sice si nepamatovala název rostliny, ale věděla, že její plody obsahují obrovské množství cukru. Překonala dokonce i geneticky modifikované rostliny určené pro cukrovary. Kvůli náročnosti na pěstování se cukr získaný z těchto keřů prodával za obrovské ceny. Běžní obyvatelé se k němu vůbec nedostali. Při představě, za kolik peněz právě hoduje, ji popadl šílený smích, až se začala bobulemi dusit. Po minutě ji smích přešel a vystřídal ho zoufalý pláč. Znovu trhala všechny bobule v dosahu i se stonky. Některé keříky za to zaplatily i kořeny. Pohled na zmrzačené rostliny u ní opět vyvolal záchvat pláče. Následně upadla do apatie.

Sera se chvíli pohupovala na patách, rukama zbarvenýma do fialova pevně objímajíc kolena, když jí bolest v boku připomněla realitu. Rozbalila pláštěnku nacpanou v kapse kabátu a přendala do ní všechny utrhané větvičky. Dovolila si ještě pár okamžiků ke sběru, než své zásoby považovala za dostačující.

Dostačující k čemu? Ta otázka jí projela myslí, jako když nůž krájí turopalmu. Dostačující ke smrti dehydratací. Dostačující ke smrti z vnitřního zranění. Dostačující k ulovení. Ona byla kořist. Lovná zvěř. Byla slabší, pomalejší a ve svém zuboženém stavu nedokázala ani jasně myslet. Znovu ji zachvátila panika. Možná by si měla prostě sednout na zem a počkat na to, co má přijít.

V odpověď jí v koutku mysli vytanula slova: *Vzdáváš to?*

Sera pevně sevřela svou hůl a rázně se postavila. Ignorovala protestující tělo. Nehodlala se vzdát. Nikdy se nevzdává. Těžila z chvilkového návalu optimismu a rychle sestavila priority. Voda. Osobní potřeby. Přístřeší.

Jako první se vydala hledat vodu. Naštěstí to netrvalo dlouho. Díky nedávnému vydatnému lijáku byla celá džungle přímo nasáklá. Stačilo jen najít dostatečně široké listy jedné z turopalem. Poté, co ukojila žízeň, utrhla pláštěnce kapuci a naplnila ji vodou. Několik bobulí přitom vypadlo na zem. Pružným stonkem svázala cípy pláštěnky a vytvořila popruh. Pak si provizorní měch pověsila na krk a rychle se vydala hledat nějaký bezpečný úkryt.

Než se dostala ke stromům vhodným pro nocování, byla již příliš velká tma a ona byla příliš unavená. Bude muset noc strávit na zemi. Zabojovala s novým přívalem paniky a raději se dala do výroby hloubeného přístřešku. Chvíli ohmatávala půdu v okolí křovisek, až našla nejpoddajnější místo. Zabodla do něj nůž a potom se odpotácela najít nějaký vhodný nástroj ke kopání. Rozhodla se pro plochý kámen ležící opodál. I když se od místa vzdá-

lila jen kousek, stejně jí ve tmě trvalo, než znovu našla označenou plochu.

Za půl hodiny vykopala celkem obstojnou díru hlubokou asi půl metru. Bude se muset stočit do klubíčka, aby se do ní vešla. Tak jako tak ji nečekala příjemná noc. Dno vystlala kapradím a velké listy turopalem opřela o sebe do tvaru obráceného „v“. S trochou štěstí si případná kolemjdoucí citadelská *zvěř* splete její úkryt s okolní vegetací.

Pak rychle vykopala ještě malou jamku, do které schovala pláštěnku s bobulemi a vodou. Důkladně skryš zakryla kapradím a s vypětím sil se nasoukala do prohlubně, která bude její postelí. Přehodila přes sebe zabahněný kabát a na něj ještě stroze rozmístila pár kapradinových listů. Stočila se do nepříliš pohodlného úhlu a pokusila se uvolnit. Tělo ochablo vysílením. Zatímco vdechovala rostlinnou vůni smíšenou s těžkým pachem hlíny, pocítila na sobě znovu účinky horečky. V puse Seře vyschlo a rty značně zdrsňely. Hlad se ozval s novou vervou. Napadlo ji, že by použila něco z Parke-rovy lékárny, jenže si neprohlédla obsah za světla. O rozdělání ohně ani neuvažovala.

Snažila se nevrtnět, ale nerovný povrch týral každičkou část těla. Věděla, že se potřebuje vyspat a odpočinout si, co možná nejvíc to půjde, avšak nedokázala ignorovat nalomená žebra, kterým se poloha skrčeniny rozhodně nelíbila.

Takhle mizerně mi snad nikdy nebylo, zabědovala v duchu, ale jak by řekla babička: Bude hůř. Usmála se, když si vzpomněla, jak babička proklamovala vždy

ty nejkatastrofálnější scénáře. Pocházela z předsunuté Hlídky Beta, kde byli povstalci zvyklí vidět vše pesimisticky. I když se jednalo o největší Hlídku, nacházela se strážní pevnost v půlkruhovém rádiu od Bloku až po Hlídce Alfa. Dokonce odmítli označení Bravo, které jim Blok přisoudil kvůli jejich geografické poloze, a nazývali se druhým jménem v pořadí staré abecedy. Občas přemýšlela, zda tento vzdor znamenal „druhá Hlídka“, nebo v něm byl skrytý význam „ti druzí za Blokem“. Tak jako tak, jejich tragické předpovědi přinášely Seře paradoxně jisté uklidnění. Koneckonců se vždy vše nějak vyřeší. A jako by se stalo, za pár minut upadla do neklidného spánku.

Asi po dvou hodinách se probudila zalitá potem. I když s ní trásla zimnice, znatelně cítila, jak jí pot stéká po krku a mezi řadry. Cítila se naprosto vyžděšená. Něco se pohybovalo kolem. Napínala uši, jestli uslyší znovu ten divný zvuk. Oči upírala před sebe ve snaze prohlédnout temnotu a odhalit zdroj svíravého pocitu. Přitom se neodvažovala ani pohnout. Seběmenší zašustění mohlo znamenat konec. Krkem jí stoupala hořká pachů strachu a z píchání v žaludku málem zvracela. Krvácela odněkud? Mohl její pach přilákat nějakého predátora? Nakonec se odvážila poodhrnout kabát. Zjistila, že vítr větve shodil, takže viděla část oblohy. Podle hvězd odhadla, že je uprostřed noci.

Sera se nepatrně nadzvedla, takže viděla malý výsek okolí. Zadržela dech, aby tělo udržela v požadované poloze. Zalitovala, že není zatažená obloha. Hvězdy slabě ozařovaly okolí, takže i v noci vrhaly stromy stíny. Za-

ostříla na místo, kde se něco právě pohnulo. Srdce se jí rozbušilo tak prudce, že málem dostala závrať. Spatřila lidskou siluetu. Potlačila touhu okamžitě sebou praštit zpátky do díry a zavřela oči. I zkušenější lidé už se prozradili odleskem vlastních očí ve tmě. Představila si, že až je znovu otevře, bude mít nepřítelovu tvář jen pár centimetrů před obličejem. Nebo nějakou příšeru. Neslyšela nic, jen tlukot svého srdce.

Otevřela oči. Stín se chvěl stále na místě. Nebyl to člověk ani příšera. Mírný větřík si pohrával s listy jedné z turopalem. Co nejpomaleji ulehla a snažila se nedýchat nahlas, přestože plíce tvrdě prosazovaly svou.

Aby se Sera uklidnila, začala si v duchu přeříkávat texty písní. Hudba byla jednou z výsad povstalců. V krutých pravidlech světa bylo něco tak malicherného jako hudba zakázáno. Seru však tóny a zpěv přitahovaly víc než cokoli jiného. Násilím se přinutila vzpomenout si na všechny hudební nástroje, které se jí podařilo ukořistit. Na některé uměla hrát, jiné sloužily jen k obdivným pohledům. V Bloku byla známá pro svůj talent, a tak ji sousedé často prosili, aby zahrála nebo zazpívala třeba na oslavě jejich dítěte.

Blok. Při vzpomínce na domov pocítila stesk. Kdysi opuštěná vodní elektrárna, bezpečně ukrytá v srdci skal, poskytovala povstalcům úkryt již přes třicet let. Narodila se čtyři roky po jejím objevení. Tehdy ještě žili povstalci přímo v přehradě. Postupně objevili další součásti dávného komplexu nebo sami dostavěli domy na březích obrovské nádrže, víc připomínající horské jezero než uměle vybudovaný rezervoár. Za tu dobu našlo

v Bloku domov na osm tisíc svobodomyšlných lidí, obětí odsouzených Citadelou za nesmyslné náboženské zločiny a také přeběhlíků, pro které byla vojenská služba nadále z různých více či méně osobních důvodů neúnosná. Až se vrátí, přijme nabídku zástupce kultury a uspořádá malé vystoupení. Představovala si, v jakém oblečení bude zpívat i jaké písně zazní. Mohla by i předvést hru na nějaký nástroj. Myšlenky na hudbu se začaly pomalu zamlžovat, až do chvíle, kdy konečně usnula.

Sera nedokázala určit, jestli spala jen minutu, nebo celé hodiny. Probudila se tím zvláštním způsobem, kdy tělo ještě předstírá spánek, kdežto mysl už pracuje naplno. Věděla, že ji probudily její smysly. Něco nebo někdo – *on* – bylo v okolí. Cítila, jak jí na krku vstává chlouppek po chloupku hrůzou. Svaly měla napnuté k prasknutí, připravená okamžitě vyrazit – utíkat, nebo se bít o život. Současně ji zaplavil pocit hanby a nevěřícnosti, když si uvědomila, že svou jedinou zbraň nechala zabodnutou opodál v zemi. Cenné vteřiny mýjely, zatímco horečně přemýšlela, co udělá. Musela se rozhodnout.

Sera odhodila plášť, vyskočila na nohy a téměř poslepu se vrhla k místu, kde tušila nůž. Pohyb byl spíš koordinovaným pádem, neboť jí přeleželá polovina těla vypověděla službu. Ve svitu měsíce, který vyšel tři hodiny po půlnoci, nebylo nikde vidět rukojeť. Zatímco se zvedala ze země, z hrdla se jí vydral jakýsi vzlyk zadostiučinění, že se jí její hloupost vymstila. V tu chvíli nenáviděla sama sebe. Udělala několik nejistých kroků směrem k blízkému stromu, než se jí kolem krku sevřela paže. Instinktivně se ruku pokusila odtáhnout, ale její

snaha byla naprosto marná. Zvedl ji do vzduchu a Sera se začala dusit. Zoufale kolem sebe kopala nohama. Její mozek se rozdělil. Zvířecí část dál bojovala nesmyslně o život, zatímco druhá analyzovala poslední vzpomínky. Pocítila úlevu, že hon konečně skončil. Pořád se styděla za svou hloupost. Netrpělivě vyčkávala konec.

Bude moct na druhém břehu zpívat?

„Věřit a nepochybovat. Je mi ctí se s vámi opět setkat, otče.“

„Mluďte.“

„Obě zadržené ženy zemřely. Ani jedna z nich nebyla hledaným subjektem, tak jsem nechal hochy, aby si s nima trochu pohráli. Opravdu to s nožem umí, člověk by neřekl, kolik částí těla lze uříznout, než povstalec konečně umře.“

„Řekly něco?“

„Nic, co bychom už nevěděli. Nezbyvá než čekat na jeho hlášení. Mezitím jsem si dovolil nechat vystavit zbytky těl na Sarském náměstí. Už to ti měšťané potřebovali.“

IV

Lee našel stopy celkem snadno. Rozbahněná půda poskytovala svědectví o veškerém pohybu, navíc narazil na svoji ukradenou lahev. Několikrát v duchu zanedával nad vzdáleností, kterou stihla urazit. Teď ji bude muset celou cestu zpátky táhnout. Pochyboval, že by se vzdala dobrovolně, nebo snad dokonce spolupracovala a šla s ním. Také ho trochu znepokojovalo, že v okolí neslyší přirozené zvuky přírody. Cestou zahlédl jen několik menších živočichů, zřejmě se již všichni lesní obyvatelé připravovali na příchod Bouře. Bude mnohem těžší ulovit něco k jídlu.

Ušel ještě asi kilometr, když ho zarazilo polámané křovisko. Sklonil se blíž a ihned mu došlo, že tudy musela projít. Trsy byly vytrhané i s kořeny, všude po cestě

se válely bobule. I když ve tmě neviděl příliš jasné barvy, usoudil, že se bude jednat o jedlé plody. Zkusil jich pár na jazyku a usmál se. Nedostatečný přísun sacharidů ho trápil ze všeho nejvíc, ale teď už si s tím nemusí dělat starost. Rychle naplnil potravinový zásobník a znovu si prohlédl okolí. Od jejího úkrytu ho dělilo možná pár set metrů. Neslyšně se vydal dál.

S každým metrem ubývala stopám pravidelnost, jak se tudy vlekla se stále větší námahou. Zaměřil se tedy pouze na pozemní stopy, vylézt na strom nebylo v jejím stavu reálné. Chvilí pročesával okolí, pak si podrážděně odfrkl. Ta mazaná mrcha se schovala lépe, než očekával. Přesto cítil, že musí být někde poblíž.

Zvedl ze země kámen a potěžkal ho v ruce. Nato jím prudce mrštil proti opodál stojícímu balvanu. Ostrý zvuk prořízl ticho. Se zatajeným dechem pozoroval okolí a snažil se zachytit sebemenší šelest, který by mu prozradil, kde se jeho kořist nachází. Ale pokud ji zvuk probudil, zůstala nehnutě ležet dál.

Kolem třetí hodiny vyšel měsíc a zaplavil krajinu stříbrem. Lee už dvě hodiny systematicky procházel křoviska, a dokonce vylezl i na pár stromů. Zrovna když z jednoho seskakoval, upoutal jeho pohled záblesk. Jen díky silnému sebeovládání nevybuchl smíchem. Svoji díky by poznal kdykoli. Dokonalá, extrémně ostrá zbraň s úzkým ostřím byla památkou na prvních deset vlastnoručně zabitých nepřátel a následně na oficiální přijetí k Jestřábům. Sjel pohledem kousek vedle a hned objevil nepřírozenou změť kapradin a čerstvě zbrázděnou hlínu. Pod maskováním prosvítaly záhyby pláště.

Plížil se k úkrytu pohyby ne nepodobnými šelmě. Jak odtamtud tu holku vylákat? Nechtěl riskovat, že ho bodne nožem. Opatrně vytáhl zbraň ze země, jenže si pořád nebyl jistý, jestli nemá další u sebe. U okraje úkrytu našel placatý kámen, ještě zašpiněný hlínou od kopání. Jak příznačné, že dostane do hlavy právě tímhle. Neslyšně si sundal šátek z krku, kámen do něj zabalil a připravil se k ráně. Předpokládal, že bude hlavou natočená ke kapradí, a zvolna odhadoval, kam a jakou silou vést útok.

Lee mnohokrát potom přemýšlel, čím se prozradil. Vyskočila z úkrytu přímo uprostřed jeho náprahu. Na moment čekal, že se vrhne po něm, ale její pohyb vedl přesně opačným směrem. Pochopil, že hledá zmizelý nůž, a využil situace. Pustil šátek i s kamenem a několika kroky se jí ocitl za zády. Pravou rukou sevřel povstalkyni kolem krku a přitáhl ji na sebe. Cítil, jak zuřivě kope nohama a rukama se marně snaží odtáhnout tu jeho. V duchu počítal vteřiny, které chyběly do omdlení. Ještě jednou se zazmítala a pak ochabla. Pustil tělo. Bezvládně se zhroutila, hlavou udeřila o zem, až to zadunělo. Nesouhlasně mlaskl. Musí si dávat pozor. Přidržel jí nos, přiložil svá ústa na její a dvakrát vydechl. Spíš ucítil, než uviděl, že začala sama znovu dýchat. Odtáhl se a netrpělivě si po kontaktu otřel rty hřbetem ruky. Doufal, že od ní nechytne nějakou povstaleckou nemoc.

Lehce ohmatal okolní půdu a za okamžik objevil úkryt zásob, které se jí podařilo nashromáždit. Pláštěnka byla úplně odepsaná. Kapuci utrhla, aby do ní nachytala vodu, kterou se teď polil. Zaklel, avšak podařilo se

mu část zachránit a vypít. Bobule přesypal ke svým a hodil obarvené torzo pláštěnky zpátky do díry. Tak-též špinavý hadr, který považovala za kabát, nechal na místě. Prozkoumal druhou půlku své lékárny a s úlevou zjistil, že je nedotčená. Zalovil v útrokách, vytáhl malou nádobku a rosolnatou hmotu jí rozetřel kolem nosu. Za minutu se její dech zklidnil a zpomalil.

„Budeš teď pár hodin spát,“ prohodil, „ale tenhle noční hon si ještě odskáčeš.“

Nakonec vylezl na strom, aby znovu našel cestu. Modrá záře bezpečně ukazovala směr. Lee seskočil a už ani na minutu neztrácel čas. Přehodil si povstalkyni přes rameno, do druhé ruky popadl batoh i šátek a rychlými kroky zamířil k jeskyni.

Asi po dvou kilometrech už znovu cedil nadávky. I přes chladný noční vzduch se zpotil. Ta holka se pro nesla. Už svítalo, když dorazil k cíli. Obratně vyšplhal na římsu a odnesl svůj náklad do jeskyně. Nechal ji ležet v nejzazší části a znovu vyšel ven. Slunce se opíralo přímo do vchodu jeskyně a on si musel zastínit oči rukou. Znepokojeně pohlédl směrem k horizontu, kde se rýsovala smrtící mračna. Zbýval jim sotva den, než se dostanou do působení Bouře.

Rozčilovalo ho, že mu z této mise plynulo tolik komplikací. Kdyby věděl, co ho čeká, rozhodně by se k tomu úkolu nehlásil tak vehementně. Z batohu vylovil nůž a vydal se na lov. Přitom dal volný průchod svým myšlenkám.

Lee si svou nadějnou pozici uvědomoval. Agentů do třiceti let bylo všeho všudy jenom osm. Dostal se do armády

před dvanácti lety jako jeden z nejmladších uchazečů a jeho vzestup na sebe nedal dlouho čekat. Ve fyzických dovednostech vynikal. Brzy se ukázalo, že má vysoce vyvinuté logické a analytické myšlení. Skvěle ovládal stres a jako jeden z mála dokázal vydržet přítomnost zvířat, přestože mu představa blížícího se kontaktu vůbec nebyla příjemná. Zvířata znamenala nemoci. Většina Citadelanů z nich měla přímo panický strach. On sám se dokázal ovládnout natolik, aby ho to neomezovalo při plnění úkolů. Právě tato odolnost se hodila při tréninku přežití, kdy získával vždy nejlepší hodnocení. Ze začátku ho chtěla každá jednotka do týmu, a to nejen z důvodu, že byl medik. Pak stále častěji vedl skupiny sám. Nebyla náhoda, že většinu závodů vyhrávali a úspěšnost jejich misí patřila k nejvyšším.

Lee se donutil znovu soustředit. Uběhl několik stovek metrů, aniž spatřil jakoukoli známku přítomnosti zvířete, a to mu dělalo starosti. Musí si pospíšet. Zintenzivnil úsilí a během pár minut konečně narazil na stopy. Obezřetně je následoval a zanedlouho se na něj usmálo štěstí.

Několik set metrů od jeskyně se táhla úzká rokle. Vlevo od ní se páslo malé stádo vooků. Buď byla tato silně osrstěná, losům podobná zvířata opravdu tak hloupá, že nevycítila blížící se hrozbu, anebo spoléhala na svou nedostižnou rychlost a mohla si dovolit otálet s únikem. Tak jako tak to byla jeho výhra.

Lee se tiše dostal za jejich záda a pak je hlasitým výkřikem vyplašil. Většina z nich rokli minula nebo přeskočila, dva starší kusy však spadly dolů. Jeden z vooků

zemřel okamžitě, druhý si pouze zlomil nohy. Lee přesnými řezy skončil jeho život a hned poté se dal do vyvrhnutí přímo na místě. Z obou stáhl kůži a odřezal nejprístupnější kusy masa, které do ní zabalil. Poté si náklad přehodil přes záda a začal se drápat ven. Několikrát se málem zřít, protože mohl používat jen jednu ruku. Nakonec se mu to ale povedlo, a jen co zdolal převis, rychle se vydal zpět. Snažil se nemyslet na to, že je v přímém kontaktu se zvířaty, ani na nevyužité zahozené maso.

Složil úlovek kousek od skalní římsy a obě kožešiny odnesl k potoku, kde je několik minut máčel. Ze dna vylovil co nejhrubší kámen a začal kůži drhnout. Když odstranil poslední zbytky masa a šlach, znovu je opláchl a pak je rozložil na kameny, do kterých se opíralo dopolední slunce. Následně se dal do zpracování masa. Bezděčně se přitom vrátil vzpomínkami do Citadely. Pokud úkol úspěšně splní, možná bude mít opět tu čest mluvit s členem Božského konsilia a zástupcem Boží vůle o samotě.

Běžní obyvatelé viděli kněze jen při výjimečných událostech, jako byla svatá pouť po městech anebo masové popravy nevěřících. V ostatních případech je zastupovali inkvizitoři. Přesto by každý obyvatel dokázal během vteřiny vyjmenovat všech pět současných zástupců Boha. Jejich tváře vídala celá Sabrie v přenosech. On sám si na každodenní rozjímání zvykl natolik, že je ani nevnímal. Znal kázání nazpaměť, protože mu je občas promítali i do spánku. Nevadilo mu to. Svět potřeboval disciplínu a on byl jejím nástrojem. Přítomnost zvířat

vedla k nákazám. Zábava vedla k povalečství. Hudba k provokacím. Odlišnost k nespolupráci. Když se narodil, svět držel pohromadě jen díky tvrdému dozoru. Co na tom, že se ho ujali náboženští fanatici?

Fanatici?!

Nůž mu vypadl z ruky. Zíral před sebe, uvědomoval si, že se poprvé řízl vlastním nožem, a přesto si toho nevšímal. Jak ho mohlo napadnout takové slovo? Kněží byli zachránci. Museli udržovat pořádek. Kdyby to nedělali, to málo z lidstva už by neexistovalo. Věřil jejich úmyslům a schopnostem, a proto plnil vše, co mu nařídili. Stejně jako ostatní. Vojáci tu nejsou od toho, aby přemýšleli. Jsou prodlouženou rukou zákona. Kdo jiný by měl jít příkladem než oni? Věděl, že ho obyvatelé města nenávidí a že ho tajně probodávají nenávisným pohledem, kdykoli šel s hlídkou nebo i sám kolem. Shovívavě to toleroval. Lidé nebyli tak chytrí a neuvědomovali si potřebu moudrého vedení. Bez Citadely by byla celá Sabrie ztracená. Čas od času bylo potřeba zakročit. Překupnictví, černý trh, zakázané praktiky. A pak tu byli oni. Povstalci...

Lee přerušil nepříjemné myšlenky a ponořil ruku do potoka, aby se mu rána ve studené vodě trochu stáhla, takže se za pár minut mohl vrátit k rozdělané práci. Pružným stonkem svázal kusy masa a odnesl je do zadní části jeskyně, kde tekł potok. Maso ponořil dál po proudu, zkrvavené ruce mu přitom prokřehly, jak se voda pohybovala jen pár stupňů nad nulou. Cestou zpátky úkosem pohlédl na povstalkyni a s úlevou zjistil, že ještě pořád spí. Venku opět zkontroloval počasí a v duchu poděko-

val Bohu, že se už teploty nemění. Přešel ke zbytkům po zpracování vooků a opatrně je hodil z útesu, aby rozkládající se maso nelákalo nebezpečný hmyz. Už takhle se k němu začalo stahovat několik vakožížal. Pohlédl na ruce a zděsil se, že na nich opět ulpěla zvířecí krev. Ihned zamířil k potoku znovu si je důkladně umýt. Bude si muset dát pozor, aby do zranění nedostal infekci.

Lee vycítil její přítomnost s neochvějnou jistotou. Chvilí zůstal vkleče s rukama těsně nad hladinou, než se pomalu napřímil. Poprvé v životě si hleděli zpřímá do očí. Po celou dobu, co se do sebe navzájem vpíjeli pohledem, rychle přemýšlel. Jestliže se k ní rozběhne, tak se určitě poperou. Další boj znamenal další její zranění a další nebezpečí. Obavy měl i z okraje útesu. Kdyby si pomyslela, že je úplně bez šance, mohla by se rozhodnout skočit a ukončit tak veškeré šance na zjištění informací. Pokud by se vrátil do Citadely s tímto výsledkem, následoval by ji na onen svět taky. Zkusil si vzpomenout na psychický profil, který o její osobě dostal při instruktáži, ale nic podstatného si nevybavil. Byla záhadná a byla důležitá.

„Nechci ti ublížit,“ pronesl, až ho samotného překvapilo, jak přesvědčivě to znělo. Opravdu nechce?

Ani se nepohnula, jen držela ruku přitisknutou ke zraněným žebrům.

„V situaci, ve které se nacházíme, by pro nás pro oba bylo prospěšné, kdybys spolupracovala,“ ukázal směrem k blížící se Bouři.

Opět žádná odpověď. Lee postoupil o několik kroků jejím směrem. Probodávala ho nenávistným pohledem, ale přesto si neodpustila krátké mrknutí směrem k hori-

zontu. Zřetelně spatřil, jak se jí v pomláceném obličejí mihl stín paniky. A pak se, k jeho naprostému úžasu, otočila a zamířila zpět do jeskyně.

Zůstal stát s lehce otevřenou pusou, než mu došlo, v jak hloupé pozici se ocitl. V duchu si vynadal za chvilkovou ztrátu rozvahy, a tak jen pokrčil rameny a znovu se sklonil k potoku.

Opět nestihl ani ponořit ruce. Jeho zajatkyně se zničehonic vyřítla z jeskyně a v ruce držela ostrý kámen nahrazující dýku. Asi věděla, že útok je tak jako tak odsouzen k nezdaru, nicméně neviděla to, co on. Ze svého úhlu pohledu nemohla spatřit ostrý spád římsy.

„Ne, počkej!“ zakřičel Lee, víc nestihl.

Její tělo prolétlo volným prostorem a po třímetrovém pádu skončilo mezi kameny. V hrůze se k ní vrhl, v duchu už se viděl, jak vysvětluje kněžím své selhání. Skoro ani nevnímal její mučivý křik, když ji bral kolem ramen a poodhrnoval její blůzu. Žebro teď bylo nejen zlomené, ale probodlo i kůži. Z rány se řinula krev, a když už se nestačila vsakovat do látky, stékala v pramíncích až na záda, odkud odkapávala mezi kamení. Pravá noha byla pod kolenem vylomená do nepřirozeného úhlu. Křik neutíchal a on se ho snažil přebít otázkou: „Můžeš dýchat? Můžeš dýchat?“ Odpovědi se nedočkal. Zanaříkala a Lee využil chvíle, aby prsty sáhl do jejích úst. Překvapením vyvalila oči a on si oddechl. Žádná světlá krev. Takže plíce nebyly poškozeny.

„Ty šílená...“ větu radši nedokončil.

Zvedl ji do náruče a ignoroval další výkřik, když se jí zraněná noha odlepila od země a gravitace pohnula

kostmi. Rychlými kroky přešel k zadní části římsy, která se svažovala mnohem volněji. Vynesl ji k ústí jeskyně a nožem rozřízl blůzu i nohavici až skoro k rozkroku. I v agónii se pokoušela zakrývat si tělo.

Zkušeným pohledem přehlédln zranění a pak se natáhl po batohu. Z lékárny vyndal jednorázovou stříkačku, naštěstí ji nenapadlo něco z toho vyhodit. Z jedné ampule oddělil kryt a ve slunci se zableskl hrot. Ne protestovala, když jí pod kůži vstříkl celý obsah. Ale když se jí pokusil dotknout na žebrech, zoufale mu ruce odtahovala pryč. Ruce, které ztmavlé voočí krví získávaly o mnoho světlejší odstín její krve. Nakonec její snaha začala ochabovat, jak droga čím dál tím víc otupovala smysly. Proud slz však nepřestával a Lee pocítil chvilkový soucit, za který by ho popravili nejspíš taky. Když veškerý odpor přestal, dal se do práce a ignoroval přitom pocit, který se mu usadil v koutku mysli.

Z důvodu poškození části elektrického vedení Tarakazské elektrárny vstupuje v platnost nové nařízení o užití elektrické energie. Rozmezí světelné tmy se prodlužuje na půl dvanáctou večerní až sedmou hodinu ranní. Příděl teplé vody se snižuje z deseti na pět minut na osobu.

– záznam vysílání citadelského přenosu

V

Když Sera otevřela oči, vůbec si neuvědomovala, co se stalo. Zírala na kamenný strop, který tonul v modré záři. Pomalu otočila hlavu ke straně a zjistila, že se světlo line z několika tyčinek ležících uprostřed. Znovu pohlédla ke stropu a v apatii setrvala několik minut. Cítila ve vzduchu štiplavý pach – dezinfekce?, slyšela zurčení vody – potoka?, prsty nahmatala hebký povrch – kožichu?, ale informace jí nedávaly smysl.

Ještě nějakou dobu ležela bez hnutí, než paměť konečně uvolnila hráz. A jak vzpomínky vypluly na povrch, zaplavila Seru současně i hrůza. Nakonec se mu podařilo ji chytit. Ani se neodvažovala domýšlet, co přijde.

Sáhla pod příkrývku, kterou opravdu tvořila nějaká kožešina. Zalapala po dechu, když jí došlo, že nemá ani kalhoty, ani kabát, ani svou tuniku. Místo toho na sobě měla cosi jako vojenskou košili, pod nadry cípy svázanou k sobě. Celý hrudník byl omotaný a zjistila, že

právě z obvazu cítí ten divný zápach. Dezinfekce. S námahou zvedla ruce k hlavě. Přes všechno, co prožila, se cítila dobře. Osahala si obličej. Byla si jistá, že by měla mít tvář samou modřinu. Vyhrnula si rukávy. Obě paže měla čisté, všechny škrábance a bodnutí zmizely. Respektive po nich zbyly pouze světlé skvrnky. Pokusila se posadit. Žádná bolest. Poodhrnula kožešinu a potvrdila se její obava, že má něco i s nohou. Cítila, jak ji něco tlačí, a pochopila, že má dlahu. Takže noha je zlomená.

Sera se zachvěla zimou, a tak si znovu lehla a přikryla se až po bradu. Její iracionální část zatoužila po vysvětlení, že ji našli její lidé. Doufala v to i ve chvíli, kdy se zpoza rohu jeskyně vynořila postava mladého muže, a dokonce i v okamžiku, kdy mu modré světlo ozářilo tvář. Zamrkala a pokusila se nasadit odmítavý výraz. Nepovedlo se jí to a to ji rozzuřilo. Parker si té změny všiml a raději zakročil dřív, než se začala znovu zvedat.

„Jestli sebou budeš mrskat, tak zemřeš.“

Jasně a jednoduše. Věřila tomu.

„Máš štěstí, že ti žebro nepropíchló plíci. Nechybělo k tomu hodně.“ Z jeho hlasu čísel chlad, jako by se mu hnusilo vůbec s ní mluvit.

Sera si vzpomněla, jak křičel, jestli může dýchat. Jeho obličej byl jen kousíček od jejího a na okamžik v něm nebyla žádná nenávist. Jen upřímná obava. K tomu se vázala mnohem intenzivnější vzpomínka na způsob, jakým se o tom přesvědčil. Bezděčně si skousla ret. Jaké by to bylo se s ním líbat?

Sera, v šoku z toho, co ji právě napadlo, otevřela pusku a ostře nabrala dech, což si Parker mylně vyložil jako snahu o vzdor.

„Podívej, můžeme to buď udělat po dobrém, nebo po zlém. Vzhledem k tomu, v jaké situaci se oba nacházíme, doufám, že budeš spolupracovat aspoň do té míry, že nebudeš dělat problémy.“

Sera si posměšně odfrkla, což Parker přešel s ledovým klidem.

„Anebo tě prostě svážu. Jídlo a vodu do tebe dostanu násilím a se záchodem si budeš muset nějak poradit sama. Vyber si.“

Sera zvažovala své možnosti. Na jednu stranu ji hrdość nutila bojovat až do úplných extrémů. Odmítnout všechno, nespolupracovat za žádných okolností. Věděla, že jí ten voják nemůže nic závažného udělat, protože byla cíl, který se musel dopravit v pořádku. Kdyby ji chtěl zabít, dávno by to udělal. Jenže mohl způsobit bolest i bez zranění. Byl k tomu vycvičen. Mohl ji vytrvale mučit, aby se poddala. Slyšela o metodách trýznění, kdy se působením na správné body po těle zasáhnou přímo nervy. Výsledkem je zdravé tělo žebrající o smrt. Takže by na tom byla stejně, jako kdyby spolupracovala hned. Jenom by to už nebyla ona. Nikdo, kdo projde takovým mučením, nezůstane sám sebou. Nedělala si iluze, že by Jestřáb nezlomil její vůli. Spíš měla obavu, že by se mu to povedlo velmi rychle. Myšlenka na útěk Seře též prolétla hlavou, jenomže jako všichni obyvatelé Sabrie se bála Růžové bouře víc než čehokoli jiného. Při té představě uvítala Parkerovu přítomnost téměř s radostí.

Nakonec se ve svých kalkulacích ztratila natolik, že vůbec nevnímala jeho další slova.

„... na to podívat,“ dořekl a vzal jí provizorní příkrývku z rukou. Seru tím vrátil do reality. Jak se lekla, vypálila pěstí přímo proti jeho obličeji. V tu chvíli se její zápěstí ocitlo ve svěráku.

„Říkám, že se ti na to musím znovu podívat,“ zavrčel a Sera se před jeho bleskovou reakcí přihrčila. Nakonec stisk povolil. S neochotou se podvolila jeho zkoumavému pohledu. Namodralá zář jen umocňovala dokonalé rysy v obličeji. Raději odvrátila zrak stranou.

Překvapilo ji, jakou práci si dal s jejím ošetřením. Musí mít pro kněze asi velkou cenu. Sera s členy Jestřábů nikdy nepřišla do přímého kontaktu v boji. Přesto odhadovala, že Parker bude patřit asi k nejlepším. Tím pádem byla její totožnost prozrazena. Snažila se na nádraží působit jako osoba, která neumí do pěti počítat. Jenže agenti šli najisto...

Bylo skoro neuvěřitelné, že se vše událo před několika hodinami. V jeden okamžik procházeli atriem obrovské budovy železniční stanice a ve druhý už neslyšela nic jiného než střelbu a křik.

„Jsme obklíčeni,“ stihl ještě Seře říct zástupce její jednotky, než mu přímo před jejími zraky kulka roztrhla hlavu. Sprška krve ostříkla beztvarý městský oděv. Bez váhání se rozběhla k postranním dveřím, kterými se původně chtěli dostat do technické části nádraží a poté k nákladovému prostoru, kde měl zastavit vlak plný palivových článků. Cestou se pokusila najít členy své jed-

notky, avšak snaha vyšla zcela naprázdno. Citadela rozpoutala řez a na zem padala těla jak povstalců, tak i pracovníků železnice a měšťanů, kteří získali mimořádné povolení cestovat do jiného města. Přeživší se rozutekli na všechny strany a snažili se uniknout. Mezitím se do atria nahrnuli vojáci i městská hlídka. Křik nahradily rozkazy.

„Najděte ji! Musí tady někde být! Ostatní ženy odvedte ven!“

Sera se přihrčila za jedním z obřích sloupů, které lemovaly atrium. Dveře měla jen pár metrů od sebe, ale sebemenší pohyb by určitě vyvolal střelbu. Odvážila se vykouknout, aby zhodnotila situaci.

Jeden z vojáků právě táhl nějakou ženu před velitele. Muž jí věnoval opovržlivý pohled a pak ji hrubě uchopil za bradu. Trhl s ní ze strany na stranu, přitom zkoumal její tvář.

„Tohle není ona.“

Sera se ostře nadechla, když se kouř z vypálených zbraní lehce rozptýlil a ona poznala Monu, velitelku druhé jednotky.

„Odvedte ji k ostatním ženám, v Citadele se o ni postarají,“ pokračoval velitel.

Mona mu v odpověď plivla do tváře.

Ozval se odporný zvuk doprovázející prasknutí kosti, když jí velitel jednou ranou rozdrtil čelist.

„Povstalecký prase!“

Sera už na nic nečekala. Využila chvilkového zmatku a doběhla ke dveřím. Jakmile stiskla kliku, zaslechla křik. Byla prozrazena. Vystřelila několikrát za sebe, aniž

by se zdržovala zjišťováním, zda zasáhla. Zabouchla za sebou dveře a rozběhla se chodbou.

Technická část byla obrovská a ona neměla nejmenší ponětí, kam se řítí. Doufala jen, že narazí na nějaký zadní vchod, kterým se dostane z budovy. Veškeré naděje bohužel překazila hlídka dvou mužů, která se zrovna objevila na konci chodby. Sera zareagovala zcela instinktivně. Vystřelila před sebe a současně stiskla kliku nejbližších dveří. Ještě stačila koutkem oka zahlédnout, že byl její zásah přesný, než se v zorném poli objevilo několik dalších mužů a ona doslova vpadla do vedlejší místnosti.

Jednalo se o nějaký technický prostor bez dveří i oken. Zabouchla za sebou a zoufale se rozhlédla. Měla sotva pár vteřin. Vlevo stálo několik židlí. Jednu z nich v rychlosti vzpříčila pod kliku a potom znovu pohledem přejela místnost. Zrak jí padl na stropní ventilaci. Nebyl čas cokoliv vymýšlet. Strhla ze sebe městský oděv maskující povstalecké oblečení a přisunula druhou židli pod železnou mříž. Rukama skoro nedosáhla na příčky, ale podařilo se jí chytit a celou vahou se na ně pověsit. Několikrát cukla tělem, než kryt vytrhla. Ve stejný okamžik něco narazilo brutální silou do dveří. Sera odhodila mříž do kouta a znovu vyskočila. Zachytila se okraje přepážky, která tvořila falešný strop. Napjala celé tělo a vytáhla se nahoru. Několikrát zamrskala nohama, než se jí po loktech podařilo nasoukat do úzkého prostoru. Vyčerpáním hekla a popolezla o několik metrů. Pak se přesunula do kleku a začala se plazit ventilací vpřed.

Potrubí bylo čtvercové a jen taktak vysoké, aby se v něm dospělý člověk dokázal sunout po kolenou. Ko-

vový povrch studil do dlaní. Sera se snažila očima proniknout černočernou temnotu, kterou tu a tam narušovaly rozmístěné mříže. Neměla absolutně představu, kam leze. Někde vzadu zaslechla šramot. Minula ještě několik mříží, než konečně zahlédla prudké světlo. Dorazila na konec potrubí.

V úzkém prostoru se neohrabaně otočila nohama napřed a přisunula se k mříži chránící pomalu se otáčející větrák. Několikrát kopl do jeho středu. Po páté ráně větrák povolil a i s krytem vypadl ven. Ozvala se dutá rána. Přetočila se na břicho, a aniž by řešila, zda na ni před budovou nečeká nepřítel, zachytila prsty okraj a spustila se dolů. Zkontrolovala výšku pod sebou a pak už následoval krátký let zakončený dopadem do trávy těsně vedle větráku. Rozhlédla se kolem sebe.

Ocitla se za hromadou haraburdí, což jí poskytlo malý úkryt, stejně jako kus dopředu vybíhající zdi. Díky tomu nebylo na větrací šachtu přímo vidět. Využila příležitost a zhodnotila situaci.

Opodál parkovalo několik aut městské hlídky, ale muži měli zřejmě příliš mnoho práce se zajišťováním budovy nádraží, protože na stráží zůstali pouze dva vojáci. Zkontrolovala zásobník. Jeden náboj. Zhluboka se nadechla a vyrazila z úkrytu.

Přesnou ranou zabila vzdálenějšího muže. Ve chvíli, kdy zůstal otevřený závěr, hodila prázdnou pistoli druhému vojákovvi. Muž instinktivně uhnul, což přineslo potřebné vteřiny, aby Sera zkrátila vzdálenost. Než stačil zamířit, byla dostatečně blízko. Levou rukou zatlačila na jeho předloktí směrem dolů a přitom nastavila loket

druhé paže. Využila rotace a plnou silou ho udeřila do obličeje. Voják sebou trhl do strany a Sera mu okamžitě zabořila koleno do žaludku. Poslední ránu vedla loktem seshora na krk.

Když se hlídky zbavila, prudce otevřela dveře jednoho z džípů a sedla za volant. Klíče byly připravené v zapalování. Ještě ji napadlo, že by vojákům sebrala zbraně, ale to už ve zpětném zrcátku zahlédla pohyb několika lidí. Nastartovala a sešlápla pedál skoro k podlaze. Pneumatiky na betonu zakvilely.

Sera se řítila ulicemi Deluvy s jediným cílem: musela co nejrychleji dosáhnout Hranice civilizace. Jakmile se dostane do lesa, bude v bezpečí. Nikdo kromě Jestřábů si netroufne území divočiny překročit. Jako povstalec znala všechny tajné silnice, jejichž pozůstatky náhodně vedly protolesem. Znovu pohlédla do zpětného zrcátka. Pověsilo se za ni hned několik pronásledovatelů. Zvýšila rychlost. Obytné budovy nahradily továrny. Pak rozpadlé budovy. Hradba stromů se před ní rýsovala jako spása. Stočila volant doleva a zamířila k malé skále. V jejím stínu se nacházel asi dva metry široký zátaras z kapradí, skrývající starou rozbitou cestu. Levou rukou sáhla za sebe a zapnula si bezpečnostní pás. Skála zmizela. Do okýnek udeřilo několik větví. Džíp sebou trhl, s nepřístupným terénem si však hravě poradil. Úspěšně se dostala na polorozpadlou cestu. Lehce ubrala plyn, aby jí neunikly správné odbočky. Stačilo zatočit špatně a zůstala by trčet v nějaké slepé uličce protolesa. Brzy ovšem zjistila, že není sama. Přece jen se jednomu vozidlu podařilo udržet s ní krok. V panice znovu zrychlila.

Kdysi asfaltová cesta se stávala méně a méně čitelnou, jak se nořila hlouběji do divočiny. Nakonec zmizela úplně. Kolik metrů, nebo dokonce kilometrů zvládla urazit? Neztratila sama směr?

Byla to vlastně otázka vteřin. Svah sice zahlédla, avšak smyku po prudkém strhnutí volantu už zabránit nedokázala. Džíp se protočil jako ručičky na hodinkách a následně sjel po stěně skály několik metrů dolů.

Sera zůstala zavěšená v bezpečnostním pásu. Zírala na ostrou větev, jež prošla předním sklem pouhý metr od její hlavy. Potlačila pocit dávení a odepnula se. Několikrát vzala za dveře, pohnout s nimi však nedokázala. Zarazily se nejspíš o nějaký kámen. S pomocí volantu prolezla skrz rozbité čelní sklo a sklouzla po kapotě na zem. Pohlédla nahoru na skalní římsu, kde právě zastavilo auto. Pak už nebylo nic. Jen útěk.

Nyní její běh o život skončil. Zůstaly pouze desítky otázek. Jak se to mohlo stát? Co stálo za příčinou prozrazení mise? A proč hledali ženy? V duchu se opravila. Proč pátrali zrovna po ní?

Kedo musí asi pěkně zuřit, pomyslela si. Po všech akcích, které řídil na vlastní pěst jako velitel předsunuté Hlídky Charlie, dostal od Rady příkaz, aby přepadení transportního vlaku provedli se Seřinou skupinou. A takhle to dopadlo. Minimálně dvanáct obětí a ani se jim nepodařilo ukrást cenný náklad. Sama nesnášela Kedovu frakci. Vadilo jí, jak některé velké Hlídky usilují o samostatnost a nezávislost na Bloku. Ale zároveň musela uznat, že měl muže opravdu skvěle vycvičené. Jejich smrti litovala i přes vzájemné antipatie.

Kdyby Kedo na poslední chvíli nezměnil plán, protože ho povolali do Rady, a vydal se do terénu také, šli by i po něm? Hledali by ho stejně jako ji? Nepředpokládala to. Buď věděli o jeho náhlém rozhodnutí, že nepůjde, jenže to by znamenalo, že někdo Blok zradil a sdělil Citadele informaci o změně velení této akce. Sera se tak logicky stávala první v pořadí. Daleko pravděpodobnější však bylo, že o Kedově existenci vůbec nevěděli. Vůdců povstalců bylo málo, a ještě menší šance byla nějakého vystopovat. V případě Sery se ovšem spletli. Očividně ji povýšili přímo na vůdce, i když byla ve skutečnosti jen velitelem jedné z průzkumných skupin. I tak ale měla dostatek informací, aby pohřbila celý Blok. Přesto se zdálo, že je v tom víc. Co od ní Citadela může chtít? V čem je jiná, že vyslali nejlepšího z elity, aby s ní jednal skoro v rukavičkách? Podle toho, jakou námahu vynakládali na její dopadení, musela znát nejspíš ještě něco, co ani sama netušila, že ví. Divné.

Parker dokončil kontrolu a Sera se přinutila pohlédnout mu přímo do očí. Neuhnul.

„Vypadá to dobře, ale nedostala jsi dostatečnou dávku léčiva, proto potrvá trochu déle, než se to úplně zhojí. Takže opatrně našlapuj, ať čerstvě srostlou kost moc nezatížíš. Doporučoval bych ti, abys využila času, než přestane účinkovat anestetikum. Pak se ti bolest vrátí a mně se nechce tě nosit. Toho jsem si užil už dost. Takže támhle vzadu je ve skále trhlina, která vede do miniaturní jeskyně. Končí tam tenhle potok. Voda mizí někde v průrvě, takže si tam můžeš odskočit. Hlavně dávej za-

tracený pozor, kam šlapeš.“ Zvedl se. „Jdu ven pro nějaké palmové listy. Rád bych si totiž jednu z těch kůží vzal a nehodlám spát na tvrdém. Jo, a jestli budeš chtít zničit výsledek mé dobré vůle, přerazím ti nějaké nepotřebné části těla sám. Předpokládám, že ve svém vlastním zájmu opravdu nebudeš dělat problémy.“

S těmi slovy odešel.

Sera za ním zírала, neschopna slova. Potom ji ovládl vztek. Popadla horní příkrývku a mrštila s ní pryč. Nedolétla tak daleko, jak si představovala, a to ji rozčílilo ještě víc. Pokusila se postavit na zlomenou nohu. Parker jí tady nenechal žádnou hůl, o kterou by se mohla opřít. Určitě chtěl, aby trpěla. Nebo aby škemrala o pomoc. Zapřísáhla se, že mu tu radost neudělá, i kdyby se měla plazit. Nakonec využila trhlin ve skále a podél stěny se odbelhala ke skalní průrvě. Trvalo jí to trochu déle, než čekala, ale i tak se vrátila do prázdné jeskyně.

„Nejspíš se mnou chce trávit co nejmíň času, dokud to jde,“ zamumlala. Při té myšlence pocítila rozladěnost. Bylo jí to líto? „Nesmysl,“ odpověděla si, tentokrát už o něco hlasitěji.

Po cestě z jeskyně se jí podařilo trochu rozchodit ztuhlost. Úspěšně se dobelhala až k okraji plošiny, kde se zastavila a konečně se pořádně rozhlédla kolem. Nedoťčená krajina na ni hluboce zapůsobila. Zatoužila podívat se blíž ke srázu, a tak zamířila k okraji římsy. Našla méně svažitě místo a rozváznými pohyby slezla dolů. Na rozdíl od jeskyně bylo venku krásně teplo a Seře už ani nevadil její sporý oděv. Když už nic jiného, třeba svou krásnou postavu použije proti němu. Při té představě se

zasmála. Začínala se cítit, jako by byla jen někde na výletě. Vidina smrti se vzdálila a poslední události pozbyly významu.

Opatrně se procházela po skalnaté plošině a sledovala potoky, které si v ní prorazily cestu. V jednom by se dalo možná i koupat. Co by tomu řekl Parker, kdyby jeho mistrovské obvazové dílo utopila malým koupáním? Splnil by své hrozby?

Sera si sedla k okraji, zdravou nohu ponořila do chladné vody a z rukou se několikrát napila. Bylo jí jedno, jestli je voda čistá, nebo ne.

„Tisíc a jedna smrt Sery Trantorové,“ zanotovala zvesela. Paradoxně ji vidina nejružnějších možností smrti pobavila. Za normálních okolností se jako nejpravděpodobnější jevilo zahynutí v důsledku působení Růžové bouře. Opravdu se tomu tak říkalo: zahynutí v důsledku působení. Seře to přišlo absurdní. Podívala se směrem k mračnu. Nikdo neměl ponětí, jak Bouře zabíjí. Za pár hodin možná ono tajemství odhalí. Jenomže Parker ji nenechá zemřít. Byla si tím jistá víc než čímkoli jiným. Nenechá. Takže se dostane do rukou kněží. A pak bude žadonit o smrt. Bude s láskou vzpomínat na Růžovou bouři a na její působení. Znovu se zasmála, teď už s předechem paniky v hlase. Třeba se otráví touhle křišťálově čistou vodou. Anebo to může ukončit sama. Váhavě pohlédla k okraji srázu. Dokázala by to?

Sera neochotně opustila chladný dotek potoka. Skalní plošina končila zničením. Vlevo rostly turopalmy až k útesu. Byly známé tím, že dokážou zakořenit na těch nejméně přístupných místech. Napravo po patnácti me-

trech vybíhala římsa, z níž spadla. Vchod do jeskyně byl našťěstí trochu dál od srázu. Tu a tam rostly mezi kameny trsy trávy nebo divokých květin, záleželo na tom, jak málo hlíny jim stačilo k žití.

Sera se dostala na dva metry od okraje. Nejistě zůstala stát. Znovu se zamyslela nad možností vlastního konce. Odhodlala by se skočit? Jestli Růžovou bouři přežije, bude se muset nakonec nějak zabít. Nebo bude muset zabít jeho. Nedokázala si představit, jak by se jí to mohlo povést. Tohle tedy může být její jediná příležitost. Nesmí za žádnou cenu dopustit, aby se cenné informace o povstalcích dostaly ven. Jenomže. Ještě nikdy nechtěla tak moc žít. Srdce jí začalo zběsile tlouct. Nebyla jako ostatní bojovníci, kteří by snad s radostí obětovali život nebo spáchali sebevraždu. Cítila, jak se jí do očí derou slzy.

Parkerovu opětovnou přítomnost přijala snad i s úlevou. Její ruce se znovu ocitly v ocelovém sevření. Bez vzdoru se nechala odtáhnout do bezpečné vzdálenosti od srázu a sama před sebou ospravedlnila svůj neúspěšný pokus o sebevraždu myšlenkou, že to zkusila, ale on jí to překazil.

Když znovu stála na vlastních nohou, vydala se rovnou do jeskyně. Neřešila, jestli je Parker za ní, jestli jí chce vynadat, nebo ji dokonce zastavit. Prostě ho ignorovala. Byl to ubožák, stejně jako celá ta banda z Citadely, a Sery se znovu zmocnil vztek. Jakým právem ji pronásledovali a zajali? Jakým právem ji chtějí vyslýchat? Byla ráda, že na něj nevidí. Musela by se mu vrhnout po krku, i kdyby to znamenalo cestu do mdlob.

Sera se škrábala na římsu záměrně co nejpomaleji. Jak velkou trpělivost má ten šlechetný strážce? Vlekla se hlemýždím tempem několik metrů, než ji to přestalo bavit. Parker na její provokaci totiž odmítal reagovat. To ji rozčílilo. Znovu se dostala do ráže, a tak své pohyby zrychlila. V jednu chvíli se trochu zapotácela a zraněnou nohou projelo nečekané píchnutí. Zalapala po dechu a dopadla na všechny čtyři. Přes bolest úplně zapomněla, že má svého strážce za sebou.

Parker přehnaně nahlas vzdychl a zvedl Seru ze země. Vyvedená z míry se nechala odnést dovnitř, aniž dala najevo patřičnou dávku opovržení.

„Přišlo udání na další podněcování nepokojů v Trimu.“

„O koho se jedná?“

„Starší syn Dwighta a Meg Flanaganových, rodiče oba dosud bezproblémoví, severní střed Trimu. Provozují soukromý obchod. Jaké jsou rozkazy?“

„Syna popravit. Hlavu vystavte na náměstí a ponechte, dokud se nerozpadne. Obchod zavřete. Rodinu pošlete do továrny. Dvojitá směna je z té revolty vyléčí.“

VI

Jen co odnesl tu holku dovnitř, už byl zase na cestě ven. Při představě, že s ní stráví několik dní v uzavřeném prostoru, jen znechuceně stiskl rty.

Nenáviděl povstalce. Byli ztělesněním všeho, co ničilo jeho společnost. Neuznávali Citadelu, podněcovali agresivitu, chovali zvířata, praktikovali hudbu a jiné druhy umění. Údajně toužili po svobodě projevu a svobodě volby. On však věděl, že jediné, co chtějí, je anarchie a chaos. Citadela to věděla. A tak bylo třeba zakročit.

Lee nebyl veden k pocitům, přesto několik přátel měl. S Dawsonem a Stonem byli jedna ruka po celou dobu jejich služby u armády. Kněží to sice veřejně nepodporovali, ale pokud tým fungoval dobře, nevadilo jim to. Přestože byli skoro o dva roky starší, narukovali všichni společně, a dokonce sloužili i ve stejné jednotce. Den, kdy

Stona přijali k Jestřábům, si pamatoval přesně, jako by se události staly teprve včera.

Vrátili se zrovna z Narionu, kde vypomáhali městské hlídce potlačit lokální vzpouru. Jakmile se ocitli na ubikaci, Lee okamžitě přešel k běžným úkonům, které následovaly po každém návratu. Po několika vteřinách si uvědomil, že se Stone ani nepohnul. Naklonil se, aby zjistil, co upoutalo jeho pozornost, jenže ho předběhl Dawson.

„Co to tam máš?“

Stone konečně zareagoval a zvedl zalepenou obálku, která byla položená na úhledně ustlané posteli.

Lee povytáhl obočí. „Budeš to oznámení sledovat ještě dlouho, nebo už si přečteš, že tě přijali?“

Než stačil Stone cokoli udělat, vytrhl mu Dawson obálku z ruky a nedočkavě ji otevřel. Rychle přelétl očima řádky a usmál se.

„Jsi tam, kamaráde, gratuluju. A trvalo to jen týden. Jestřábové ještě nikdy nepřijali adepta tak rychle.“

Stone se rozhlédl po jejich postelích a Lee potlačil lehké zklamání. Jemu ani Dawsonovi žádné oznámení zatím nedorazilo. Popravdě něco takového očekával. Přestože dosáhl nejlepších výsledků téměř ve všech disciplínách, věděl, že ve skutečnosti to bude jeho jméno, co bude podrobno těžkým zkouškám. Stín otcovy hanby nesmaže nikdy.

Zdálo se, že mu Dawson čte myšlenky. Povzbudivě ho plácl po zádech, zatímco sledovali, jak si Stone balí několik předmětů osobní potřeby a následně se okamžitě odchází hlásit do nové jednotky.

„Bez tý jeho blondatý dubový palice tady bude nuda.“

Lee se usmál. „Dlouho truchlit nebudeš. Určitě ti přijde oznámení za pár dní. Skončil jsi v první desítce.“

Dawson zkroutil rty do nešťastného úsměvu. „Víš stejně jako já, že o naší budoucnosti často rozhodují okolnosti, které nemůžeme ovlivnit.“

„Jsem si jistý, že Citadela rozhodne spravedlivě.“

„Jak jinak,“ odtušil Dawson.

O čtyři týdny později opustil ubikaci a Lee zůstal sám.

Poprvé po letech, kdy se jako chlapci seznámili ve škole, se jejich osud vyvíjel odlišně. Od okamžiku, kdy se setkal s vykonavatelem citadelské vůle, věděl, že chce sloužit Bohu. Ve čtrnácti letech, tedy o celý rok dřív, než bylo běžné, ho matka přihlásila k vojenskému přijímání. Stone ihned následoval Leeho příkladu a Dawson zas nemohl nechat Stona bez dozoru. Proto když mu Dawson opatrně sděloval rozhodnutí Konsilia o jeho zařazení k Jestřábům, byl tomu nakonec rád. Chvilkovou závist nahradilo jasné uvědomění: Citadela usoudila, že není hoden sloužit u elitní jednotky. Stalo se tak z vůle Boží a on toto rozhodnutí s pokorou přijme.

Stone se nakonec přimluvil u tehdejšího kapitána, aby vzali Leea dočasně na pozici medika, přestože stále oficiálně sloužil u citadelské armády. Neporazitelný tým byl opět pohromadě. Až do té osudné akce. Povstalci se rozhodli zničit citadelskou továrnu v Tarakazu a jen díky božským schopnostem kněží byly jejich úmysly prozrazeny a na místo vyslána právě skupina Jestřábů. Rozsah výbuchu, který zapříčinila ta pyromanka, ovšem překonal veškeré předpoklady. Masivní exploze smetla polo-

vinu továrny a vzápětí se oheň rozšířil i na obytné domy. Jen zázrakem se zrovna nacházeli na druhé straně komplexu. Přestože je Rivera, radista a technik v jednotce, naváděl hroutící se budovou, Lee se nečekaně s velitelem jednotky od zbývajících mužů oddělil.

Než se jim podařilo zvládnout situaci, bylo pozdě. Mezi unesenými oběťmi povstalecké skupiny byli právě dva jeho nejlepší přátelé. Zatímco Stone zemřel v zajetí a jeho tělo nikdy nebylo objeveno, Dawsona se podařilo po necelém roce dostat zpět. Bohužel už měl vymytý mozek. Sympatizoval s odbojem, odmítal dál sloužit Citadele. A tehdy udělal Lee něco, co nikdy nikomu nepřiznal.

Věděl, že Dawson zažívá strašlivé mučení, protože ho už sám několikrát praktikoval. Také věděl, co ještě přijde. Celé hodiny pochodoval po ubikaci, zatímco jeho nitro spalovala hrůza, kterou doposud nezakusil. Šok, že je jeho přítel naživu, překonalo jen zjištění o Dawsonově zradě. Jenomže ať se snažil odvrátit zrak sebevíc, ať se ponořil do modliteb a rozjímání, jak hluboko chtěl, nic nemohlo zahnat jeho zrychlený dech, když si představil bolesti, které jeho přítel právě zažívá. Dawsonovo provinění vůči Bohu nemohl ignorovat, ale stejně ani tak přihlížet jeho trápení.

V deset hodin večer se sebral a opustil ubikaci. Vytipoval si chodby, kde se vyskytovala hlídka minimálně, a jednou chytře využil jejího střídání. Nejdřív nepozorovaně pronikl do skladu léčiv. Vyhledal příslušné oddělení a vyjmul z přechovávací lednice jednu ampuli obsahující kuličku nejvzácnějšího jedu. Nirvány.

Poté obezřetně prošel chodbami Citadely, až dorazil k výslechovému celám. V chodbě rychle vyřadil sledovací zařízení. Měl jen několik minut, než si hlídka všimne podezřelého výpadku okruhu. Přesunul se před příslušnou celu a vyndal z ampule stříbrnou kuličku.

Otevřel dveře.

Už když vstupoval do dveří, cítil, jak jeho srdce drtí železný stisk. Zmračené tělo přítele zasáhlo jeho vědomí s intenzitou, které se nemohla vyrovnat žádná doposud viděná krutost. Donutil se udělat krok do místnosti.

„Vida, vida, vida,“ usmál se Dawson. „Po tom všem jsi to zrovna ty.“

„Nepřišel jsem ti ublížit.“

„Ne? A co jsi teda přišel udělat? Promluvit mi do duše? Vmést do tváře mou *zradu*?“

Lee nedokázal odpovédět. Nastavil ruku a otevřel dlaň.

Dawson sklouzl zrakem přes prsty a mezi rty mu unikl slabý nádech. Pak přikývl.

„Můžeš mi ji prosím přinést blíž? Už nemůžu chodit.“

Krok.

Jeden.

Druhý.

Položil kuličku do chvějící se dlaně a zastavil pohyb.

„Proč?“

V hnědých očích doposud plál oheň. „Protože jsem okusil, jak chutnají vlastní rozhodnutí. Bylo to ve mně vždycky a ty jsi to věděl.“

„Ještě není pozdě,“ namítl. „Povstalci ti vymyli mozek. Když uznáš svoji chybu, Citadela ti pomůže. Zamysli se nad tím.“

Dawson se shovívavě usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne. Už není cesta zpátky. Ne po tom, co jsem viděl pravdu. Bylo to moje svobodné rozhodnutí. A já ti děkuji za to tvoje.“

Lee polkl.

„Nemám už, co bych ti řekl, Lee. Nejtěžší na tomhle světě je v něm žít. Ale když jsou na strach a bolest dva lidé, dá se s tím už hrát. Já jsem to poznal. Prosím tě proto o jedno. Pochybuj.“

Leeho ruka se vznášela v prostoru. Nebyl schopen ji stáhnout zpět. Dawson sevřel Nirvánu v dlani a druhou rukou uchopil Leeho třesoucí se prsty. Jemně je stiskl a pak ho za ně lehce pootočil, aby ho nasměroval ke dveřím.

Lee viděl sám sebe, jak otevírá ústa, ze kterých nevycházela slova, jak se otáčí a kráčí z místnosti pryč, aniž by se více ohlédl. Zaklapl dveře cely, v chodbě připojil zpět sledovací systém a sám sebe nutil předstírat, že neslyšel to poslední slovo. Deset vteřin poté byl jeho přítel mrtvý.

Lee klečel u potoka, pozdní slunce se mu opíralo do zad. Zíral na svůj odraz chvějící se na hladině. *Věřit a nepochybovat. Věřit a nepochybovat... Je to jejich vina. Jejich, jejich, jejich! To povstalci můžou za Dawsonovu změnu. Kdyby jich nebylo...* Od té doby šel tvrdě za svým cílem stát se nejlepším. Vrátil se zpět k původní jednotce a nemilosrdně pronásledoval každého, koho Citadela označila za cíl.

Věřit a nepochybovat. Věřit a nepochybovat.

Pochybuj. To slovo ho pronásledovalo od chvíle, co pomohl příteli uniknout před utrpením.

Najednou zatoužil na nic nemyslet. Zadíval se do křišťálové hladiny a pak se vysvlékl do naha. Po pár krocích nalezl dostatečně širokou část a vlezl dovnitř. Dno tvořil slabý nános písku, a když si sedl, voda mu sahala až po krk. Zatajil dech a ponořil se úplně. Koupal se dobrou půlhodinu, jenže ani studenou vodou nezahnal vtíravé myšlenky. Sáhl po svém triku a kabátě a obojí strčil pod vodu. Košili měla ona. Ta holka. Nevěděl o ní skoro nic než těch pár maličností, které zazněly na poradě. Jedno ale cítil jasně. Spojovalo se s ní to slovo.

Když vylezl ven, rozprostřel své oblečení na kameny a jen v kalhotách vešel do jeskyně. Pyromanka seděla na kůžích a předstírala, že si ho nevšímá. Bezděky ho napadlo, že se k ní to označení vůbec nehodí. Mrkl na hodinky, a protože nebylo času nazbyt, řekl: „Máme ještě tak čtyři hodiny, než zajde slunce. Možná by ti malá koupel taky prospěla. Pak ti to znovu obvážu, i když už to asi budeš mít zahojený.“

„Nač ta péče?“

Parker ji ještě neslyšel promluvit nahlas, proto na moment div nezapřemýšlel, komu ten hlas vůbec patří. Zmohl se jen na povytažené obočí.

„Proč vůbec očekávám odpověď od vymytého mozku...“ odsekávala.

Vrátil jí vzteklý pohled a zjistil, že na něj hledí s chladnou přezíravostí.

„Věř tomu nebo ne, ale bude nám oběma líp, když si nebudeme dělat společnost jako zvířata.“ Viděl, jak jí za-

hořely tváře, a tak ještě přisadil. „I když vy asi běžně žijete jako dobytek na hromádce.“

Div se nezalkla, jak se nadechovala k odpovědi. „Ty bezmozku! Jak si dovoluješ nazývat nás dobyt看?“

Parker jen pokrčil rameny. „Chceš pomoci, nebo tam dojdeš sama?“

„Od tebe pomoc nepotřebuju, Parkere!“

„Vida, znáš moje jméno. Smím na oplátku znát tvoje?“ zeptal se jízlivě.

Chvíli zvažovala odpověď, jako by přemýšlela, jestli jí prozrazení jména neuškodí.

„Sera.“

„A dál?“

„Dál tě to nemusí zajímat.“

Sera se s námahou zvedla. Potíže s rovnováhou vyvažovala její touha nedat na sobě znát slabost. Lee se tím tiše bavil. Trpělivě čekal, až se dovleče k okraji římsy. Pak ji popadl a snesl dolů. Trochu sebou trhl, když ho její ruce zastudily na hrudníku. U potoka ji postavil.

„Dodělám ty naše provizorní postele. Bouře přijde někdy během noci,“ úkosem pohlédl k horizontu, který už tonul v purpurových barvách, „a podle toho, co víme, bude první fáze trvat kolem tří dnů.“

„Takže mám sedm dní, než zemřu. Pokud nás teda nezabije ta kráskna na obloze.“

„Věřím, že se nám v jeskyni podaří přežít. Skála je dost masivní a my jsme celkem hluboko. Až se to přezene, začne elektronika zase fungovat. Buď nás najdou, nebo tě do města odvedu sám.“

„Jak milé, že mě bereš s sebou!“ zanotovala s nenávistí v každém slově.

Lee to přešel. „Takže za hodinu.“

„Na to bych nesázela, Parkere.“

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Deluva opět hlásí ztráty v důsledku působení Růžové bouře. Skupina dobrovolníků nalezla za Hranicí civilizace těla ženy a muže v kritickém stavu. Oba utrpěli popáleniny na šedesáti procentech těla, jejich jazyk a oči byly doslova uškvařeny. Vzhledem ke zranění i nemožnosti výpovědi se jednotka rozhodla k humánnímu usmrcení. Stav zbylých pohřešovaných, kteří se odvážili hlouběji do protolesa, není znám. Jedná se již o osmou výpravu dobrodruhů, která se přes zákaz vydala do sféry vlivu Růžové bouře. Důrazně žádáme, aby již nikdo nepokoušel Boží hněv.

– záznam vysílání citadelského přenosu

VII

Sera si v duchu pogratovala, že se jí povedlo Parkera naštvat. Zatímco si sundávala oblečení, po očku pokoukala, co dělá. Opět se dal do shromažďování zásob a očividně si dával pečlivě záležet, aby se nedíval jejím směrem.

Povzdechla si. Doufala, že použije klasické ženské zbraně a získá tím nějakou výhodu, ale vypadalo to, že Parker nemá žádnou slabou stránku. Uvědomila si, že ji to rozčiluje.

Aniž by řešila svou nahotu, odmotala postupně všechny vrstvy obvazu na hrudníku. Ohromením jí poklesla čelist. Kůže byla úplně zacelená. Jedinou stopou po zranění zůstávala zarudlá místa v oblasti zlomenin. I noha

se zdála zahojená. Ovšem provizorní dlahu připevněnou pásky se sundat neodvážila. Parker ji důrazně upozornil, aby nohu šetřila, a přestože ji lákala myšlenka protivit se mu ve všech jeho rozkazech, vlastní zdraví do této potouchlosti rozhodně zatahovat nebude.

Sera trochu neohrabaně vlezla do potoka a opřela si bradu o skalnatý břeh. Znovu ho vyhledala pohledem. Nemohla si pomoci, aby v koutku duše nepocítovala při pohledu na něj úlevu. Samozřejmě mohl za to, že se ocitla v této situaci. Jenomže kdyby ho nechala utopit, musela by Růžové bouři čelit sama. V tom šílenství, které se kolem ní dělo, to byla ta nejlepší volba. A určitě ještě bude mít příležitost se ho zbavit. Každý musí někdy spát.

Po patnácti minutách úvah se celá rozklepaná vytáhla zase na břeh. Slunce se už dotýkalo špičky skály a ona se hrála v posledních paprscích. Rukou si projela krátce střižené vlasy, kterým se vrátil nazrzlý odstín. Pootočila obličej z dosahu slunce a její oči se střetly s Parkerovými. Tentokrát měl náruč plnou kmínků turopalem. Věnoval jí dlouhý hodnotící pohled a krátce se zastavil na prsou, kde ledová voda napáchala největší škody.

Sera zatajila dech a pokusila se zakrýt rukama. Cítila, jak jí hoří tváře, a přísahala by, že se pohnul o krok jejím směrem, než se znovu vydal k jeskyni. Vrhla se po oblečení a celou minutu bojovala se spodním prádlem. Ruce se jí třáslly, když si zapínala jeho košili až ke krku.

„Fajn. Beru to zpět. Žádné ženské zbraně. Na to nemám,“ prohodila sama k sobě.

Poslední paprsky zmizely za skálou, a tak se pomalu vydala do jeskyně. Zničehonic ji přepadla úzkost. Bouře

přijde během několika hodin a ji čekají možná poslední hodiny života. Jak by je měla strávit? Mohla by pokračovat v dosavadním nastavení a hádat se s Parkerem až do konce. Nebo bude až do konce uraženě mlčet. Ani jedna varianta nebyla dobrá. Pociťovala silnou osamělost. A útěchu jí mohla poskytnout jen osoba, která Seru sice nechtěla zabít, jak nyní zjistila, ale pro změnu ji chtěla odvést k výsledku, což se vlastně rovnalo smrti. Jedinou blízkou osobou se stal nepřítel... Zkusila si představit Parkera, jak ji chápavě popleskává po zádech a slibuje, že ji Růžová bouře neuškvaří zaživa. Ta představa byla zjednodušeně řečeno směšná.

Parker se znovu v rychlém tempu mihl kolem a po chvíli zmizel někde v lese. Sera za ním hleděla, a pak na vzácný okamžik zvítězil rozum nad emocemi. Vyvlekla se po náspu do jeskyně a zamířila k pečlivě srovnané hranici dřeva. Opodál ležel jeho batoh i s důvěrně známou dýkou. Seru polilo horko, když si vzpomněla na tu komedii, kterou s ní v noci předvedla. Volně dostupná zbraň byla dalším důkazem, že si Parker z jejího možného odporu vůbec nic nedělá. Odevzdaně vzdychla a sesunula se vedle dřeva. Vzala kmen mladé turopalmy a čepelí přejela po kůře. Šlo to tak snadno.

Sera pomalu odkrajovala kousky dřeva a vytvářela základ pro podpal. Brzy měla nařezanou malou hromádku.

„Neuřízni si ruku,“ zaznělo od vchodu.

Sera sebou leknutím tak trhla, že si opravdu rozřízla břicho prstu. Vzdychla bolestí. Neobyčejně ostrá čepel pronikla až ke kosti.

„To snad není pravda. Jestli mají povstalci mezi sebou takové vůdce, divím se, že vůbec dokázali přežít tak dlouho.“

„Heh, já t-taky, au, nejsem vůdce. Chytil jsi nesprávnou osobu.“

„Zkoušej si na mě, co chceš. Ale když ses světu vystavovala na odiv, zahlédl jsem rodové tetování. Jsi Sera Trantorová. Třináctá nejhledanější osoba,“ nenechal se Parker.

„Tak až třináctá, jo?“ sykla a snažila se zastavit krvácení. „To mě uráží.“

„Se svými výkony ještě můžeš být spokojená. U nás bys to nedotáhla ani na poručíka.“

Sera si odfrkla tak nahlas, že to hraničilo se zaržáním koně. „Kdo by chtěl být v armádě vymytejch mozků? Samostatné myšlení ti asi moc neříká, co?“

Parker po ní hodil nenávidný pohled.

A už jsme zase v sobě, pomyslela si. Znovu sykla bolestí a ještě pevněji stiskla kůži mezi prsty. V duchu zanařadávala, že se řízla tak hluboko.

„Nemáš v kapse nějaký Boží zázrak?“

„Měl bych tě nechat, aby sis svoji neschopnost vypila do dna. Možná by tě bolest poučila,“ řekl, ale přesto sáhl do lékárny a poté si vyžádal její ruku. Neochotně mu nastavila dlaň a nechala se sevřít dlouhými štíhlými prsty. Proti všemu očekávání jí byl jeho dotek příjemný. Alespoň do chvíle, než z jehly ukápla do rány jediná kapka citadelské medicíny. Zaječela a pokusila se ucuknout, Parker ovšem držel její zápěstí pevně. Měla pocit, jako by prodělala amputaci prstu. Spalující oheň

sežehl zranění a paralyzoval ji až k lokti. A pak bylo na jednu všechno pryč. Rána zmizela, jako by nikdy ani neexistovala. Zůstal jen pocit pálení na hranici snesitelnosti.

„Promiň, normálně se amorfín používá dohromady s anestetikem,“ řekl Parker bez špetky lítosti.

„Myslíš to, o kterém jsi řekl, že mi brzo přestane účinkovat?“ Nervózně polkla a snažila se zklidnit bušící srdce. „Proč nefungovalo i teď?“

„Pokud vím, amorfín i solarin, který používáme k umrtvení, se vážou jen na poškozená místa. Tuhle schopnost mají pouze prvních pár minut. Díky tomu účinkují sice dlouho, ale zas nemají vliv na další zranění, která vzniknou později. Na každé poškození tkáně je tak potřeba použít novou dávku.“

„Bude to...?“ zaskřehotala. „Ehm, ehm. Bude mě to bolet takhle?“ Znovu si odkašlala.

Parker odpověděl tónem, jako když učitel vysvětluje žákovi, že jedna a jedna jsou dvě.

„Máš lék sice v kostech, nicméně už uběhla celkem dlouhá doba. Za normálních okolností bys byla uzdravená během pár vteřin, tak jako v případě toho říznutí, ale musel jsem použít slabší dávku a dobře ji rozvrhnout. Už takhle jsem vypotřeboval zásoby, které bys za celý svůj mizerný život nedokázala splatit,“ postěžoval si. „Navíc,“ dodal se škodolibým úsměvem, „vy povstalci si libujete v mučednictví, ne? Tak budeš mít příležitost.“

Nato vylovil z lékárny malé kovové pouzdro, sundal kryt a přiložil si jehlu ke krku.

„Co to je?“ zeptala se, když zvědavost přemohla uraženost.

Okamžik zvažoval, zda odpoví. Nakonec se ušklíbl: „Nehodlám riskovat, že od tebe chytím nějakou nemoc.“

Sera usoudila, že je nejvyšší čas ho znovu ignorovat. Přesunula se do nejzazší části jeskyně, kde ležela hromada palmových listů. Chvíli je přeskupovala, dokud nebyla s místem ke spaní spokojená. Parker nekomentoval těch pár vypelichaných kousků, které mu milostivě nechala. Prostě si za chvíli donesl další.

Jak se slunce sklánělo níž k obzoru, ubývalo i světla v přední části jeskyně. Zatímco Parker operoval někde venku, rozhodla se rozdělat oheň. Znovu prošacovala jeho batoh a našla škrtátko. Snadno zapálila nařezané kousky turopalem, pak přiložila celý jeden kmínek a vzápětí už se vpíjela pohledem do vysokých plamenů.

Když se Parker vrátil, zaskočil Seru upřímným úsměvem: „Vypadá to, že ti pyromanka neříkají pro nic za nic.“

„Tak pyromanka, jo?“ vrátila mu úsměv. „Konečně něco, co ráda slyším. Mimochodem, udělal jsi dobře, žeš vzal zrovna dřevo z turopalem. Téměř nekouří.“

Pokrčil rameny. „Když se jedná o materiál, nic se jim nevyrovná.“

„To máš pravdu. My máme takovou hlášku – *na turopalmy nemají ani napalmy*.“

„Vskutku originální a nápadité. Slib mi, že to tu nevyhodíš do vzduchu jako tu tovární čtvrt. Rád bych se dožil konce Bouře.“

Sera se znovu uzavřela do sebe. Provokování a práce ji tak zaměstnaly, že úplně zapomněla na nevyhnutelné.

Beze slova přijala kus opečeného masa i hrst fialových bobulí. Vzdáleně vnímala, že se Parker snaží zatarasit vchod kameny, které zřejmě nanosil z okolí. Když se vrátil, došla jí definitivnost situace. Byla uzavřena v cele bez mříží s člověkem, kterého bude muset zabít.

Nějakou dobu jedli mlčky. Sera sledovala stíny, které tančily za jeho zády a mizely tam, kde se jeskyně stáčela. Tísňivé ticho nakonec prolomila první.

„Jak to vypadá venku?“

„Už se zvedl vítr. Měli bychom si jít lehnout. Dokud je ještě klid.“

„Hmm.“

Opět se rozhostilo ticho. Sera co nejpomaleji snědla bobule a pak začala štouchat klacíkem do hořícího polena.

„Jaká krásná atmosféra na vyprávění válečných příběhů.“ Neodpověděl, a tak pokračovala: „Ty se se mnou nebudeš bavit?“

„Nevidím důvod, proč bych měl.“

Sera se zamračila. „Pak se tě zeptám jednoduše. Proč tohle děláš? Proč mě chceš zabít?“

Parker povytáhl obočí. „Kdybych tě chtěl zabít, zemřela bys už v autě.“

„Jenomže když mě odvedeš do Citadely, tak stejně zemřu.“ Zoufale visela na jeho rtech. „Tak mi přece odpověz! Vyvinul jsi takové úsilí, abys mě tam dopravil v pořádku. Proč? Proč mě chtějí? Sám jsi řekl, že jsem až třináctá nejhledanější osoba. Mohli jste nás zabít všechny. Jediná osoba, která věděla něco důležitého, byl muž, a ty jste vyvraždili všechny.“

„Jestli myslíš Keda, tak ten, pokud vím, zůstal na vaší základně,“ řekl nevzrušeně.

Sera zalapala po dechu. Kedo až doposud vedl osobně téměř všechny velké loupeživé výpravy a jeho jméno figurovalo v seznamu hledaných osob na prvním místě. Jenomže tentokrát ho odvolali a Sera nejenom že byla nucena velet oběma jednotkám sama, ale také jí nařídili vyrazit o šest hodin dřív. A přesto vkráčeli přímo do pastí...

Rty se jí bezhlesně zvlínily do jediného slova: „Zrádce.“ Cítila, jak se jí pomalu zmocňuje vztek. „Máme mezi sebou zrádce!“ zaječela. Vrhla se k němu. „Kdo je to? Odpověz mi, tak mi odpověz!“

Parker ji od sebe hrubě odstrčil, až spadla na zadek. „Nesahej na mě. Nevím to, a i kdybych věděl...“

Seřin hlas zněl dutě. „Proč jsi to udělal? Připadám ti odporná? Předtím ti nevadilo...“

„Předtím to vyžadovaly okolnosti,“ přerušil ji.

„Chápu, příkazy jsou nadřazené vlastním pocitům. Jenomže,“ s námahou se zvedla a došla ke své provizorní posteli, „my se řídíme vlastním úsudkem a vlastními touhami. To je důvod, proč nás Citadela nenávidí a proč jsi dostal za úkol nás zničit.“

Popadla jednu z kůží a pokusila se usnout. Parker ji za pár minut následoval.

Když znovu otevřela oči, jeskyni ozařovala jen narudlá záře ze skomírajícího ohně. Cítila, jak ji mrazí po celém těle. Jedinou výjimkou byla zranění, která intenzivně spaloval žár. Vzdychla bolestí, ale mnohem víc Seru děsilo něco jiného. Zdálo se jí to, nebo ne? Napínala

uši, zda *to* uslyší znovu. Ticho. Její dech se zkrátil, srdce bušilo jako o závod. Pořád nic.

Sera dlouze vydechla úlevou a zaposlouchala se, jestli Parker spí. Z pravidelného oddechování usoudila, že ano. Ticho narušovalo jen občasné zapraskání pomalu hořícího dřeva. Znovu zavřela oči a nechala myšlenkám volný průběh, když jí mučivé zakvílení zmrazilo krev v žilách.

Sera se vymrštila z lůžka takovou rychlostí, že si odřela levou ruku o skálu. Nedokázala určit, kde končí hučení v uších a kde začíná onen nelidský zvuk. Koutkem oka zahlédla pohyb a zjistila, že je Parker už taky na nohou.

„Co se to děje? Co to je?“

Parker upíral oči k záhybu jeskyně a na tváři se mu usadil výraz absolutního soustředění. Jeskyní dál rezonoval vřískot, který neustále nabýval na síle. Vzdálené dunění se mísilo se skřípavým zvukem pohybujícího se kamene.

„Něco tam je,“ panika v jejím hlase stále narůstala. „Něco tu je, Parkere.“ Tělo měla přiražené ke skále, jako by jí snad mohla poskytnout úkryt.

Parker sáhl do kabátu a vytáhl doposud ukrytou zbraň.

„Matko Přírodo, ty máš pistoli?“

„Pst!“ Jeho snaha o zjednání klidu přišla absolutně nazmar, neboť oběma téměř zalehly uši srdcervoucím zaburácením. Znovu se ozvalo zaskřípání. Vpředu něco zaškrábalo, jako když narazí kosa na kámen. Jako kdyby něco kovového poslepu osahávalo věc před sebou.

„Jde to sem.“ Strach ji ochromil natolik, že větu pouze zachrchela.

Parker se pohnul směrem k východu.

„Ne!“ Sera se odpoutala od skály a pevně mu sevřela paži. „Nechoď tam.“

Pokusil se ji setřást a udělal několik dalších kroků vpřed, ale Sera na něm visela dál a celou svou vahou ho táhla zpět.

„Prosím, ne. Zabije tě to. Jestli se přiblížíš k východu, určitě nás *to* zabije.“ Jako by Růžová bouře chtěla dát jejím slovům za pravdu, kvílení se ozvalo znovu a tentokrát už bez ustání. A i když po Parkerově tváři zběsile tančily stíny, jasně spatřila, že se bojí. To zjištění však Šere nepřineslo uspokojení. Kdykoli jindy by se z jeho slabosti radovala. Jenže teď ji to vyděsilo ještě víc. Bála se a to znamenalo, že se děje něco příšerného.

„Lee, prosím,“ zakňourala. „Pojď zpátky.“

Možná to bylo tím, že vyslovila jeho jméno, nebo že i jeho strach překročil určité hranice. Na vteřinku si hleděli do očí, než ji odstrčil do nejvzdálenějšího koutu jeskyně, kde měla lůžko. Sera pod nečekaným nápirem zavrávala a spadla na zem. Zatímco se sbírala ze země, Parker bleskurychle přesunul listy turopalem dál od vchodu. Naházel je bez ladu a skladu i s příkrývkou k jejím a potom zvedl i Seru.

Oba se sesunuli do listů a zírali ke vchodu. Řev neutichal, jen nyní zněl daleko pištivěji. Vysoké tóny nutily Seru zakrýt si uši. Nakonec však dala přednost falešnému pocitu bezpečí. Znovu se přimkla k Parkerovi. Jeskyně o něco potměla, a tak nedokázala odhadnout, co

si myslí. Že se strachy rozbrečela, poznala pouze díky tomu, že jí setřel slzy z tváře. Toto jediné gesto v ní obrátilo emoce naruby. Zabořila mu tvář do ramene a objala ho kolem pasu. Čekala, že ji od sebe odstrčí, ale naopak ji vzal kolem ramen a přitiskl blíž.

Když oheň zhasl úplně a v jeskyni rapidně poklesla teplota, zabalil je Parker do voočích kůží. Sera pevně semkla víčka a soustředila se na teplo, které sálalo z jeho těla. Cítila, že se nepatrně třese, a tušila, že se stejně jako ona bojí nejvíc ve svém životě. Několikrát mu přejela po zádech rukou, jako by ho chtěla uklidnit. Nebránil se.

Vřískot pomalu vystřídalo burácení hromů. Síla ran se nedala měřit s žádnou bouřkou, kterou kdy zažila. Ovšem hromy byly stále snesitelnější než ten nelidský zvuk předtím. Nakonec se nechala teplem a vůní Parke-rova těla ukolébat ke spánku plnému nepříjemných snů.

„Ještě že jsme z toho udělali obyčejnou přepadovou akci. Kdyby se zjistilo, co udělal jeden z našich agentů, zničilo by to celý systém.“

„Spíš dalo povstalcům klíč k vítězství. Proč to ale ještě nepoužili?“

„Možná to mají schované někde pod nosem. Ona bude znát odpověď.“

„Jsem trochu překvapen vaším výběrem. Neprovinil se snad také?“

„Rozhodnutí jsem neučinil já. Ale v jednom měl pravdu. On je nejlepší. A elitě se vždycky trpěly ústupky.“

VIII

Když se Lee ráno probudil, poprvé zažil pocit, který znal jen z přednášek. Dezorientace.

Absolutní tma mu tlačila na oči, a tak je radši zavřel, protože to bylo snesitelnější. V uších mu hučelo a ani nedokázal identifikovat, zda je vzdálené burácení jen výplodem jeho fantazie, nebo důsledkem působení Bouře. Dokonce ani nevěděl, jestli je ráno. Pokusil se zvednout ruku, aby se podíval na hodinky, ale zjistil, že ji má zaklíněnou. Následně mu došla další šokující informace – na ruce mu leží ona. Potmě zašátral kolem sebe a zjistil, že je k němu pevně přimknutá a objímá ho kolem pasu. Zaposlouchal se do jejího dechu a zjistil, že ještě spí. Vyprostil se ze sevření a konečně se podíval na hodinky. Pět ráno.

Lee se zvedl a v duchu zanádal. Cítil se absolutně nevyspalý. Vybavilo se mu, jak se v noci střídavě probouzel a zase usínal. Nebyl zvyklý dělit se s někým o prostor. Pouze výjimečně si takovou věc vyžádala akce, a to většinou zůstával celou dobu vzhůru. A tohle byla už druhá noc, kdy skoro nespál. Posvětil si hodinkami, aby našel batoh, a vyndal z něj jedno chemické světlo. Zastrčil si ho za opasek a znovu rozdělal oheň. Pak se vrátil zpátky k místu, kde spali. Odtáhl část listů dál od Sery a vzal si jednu z kůží. Znovu si lehl a pokusil se usnout.

Za pár minut vytušil vedle sebe pohyb. Vzápětí ucítil na rameni její dlaň. Opatrně ji od sebe odstrčil a odsunul se ještě o kousek. Otočil se k ní zády a uslyšel, že udělala totéž. Měl dojem, že mezi hromy zaslechl slabé vzlyknutí, avšak nebyl si tím jistý.

O čtyři hodiny později se probudil mnohem odpočtější. Protáhl se škvírou do malinkaté jeskyně, kterou si v hlavě pojmenoval jako koupelna. Když se vrátil, byla Sera už vzhůru. Hodila po něm několik vyčítavých pohledů, ale neřekla nic. Lee její mlčení uvítal a dal se do přípravy snídaně. Ta se skládala opět z voočího masa a bobulí. Trpně si pomyslel, že se tímhle bude živit dalších pět dnů. Jako voják si nemohl dovolit vybíravost, přesto si chtěl nechtě zvykl na skvělou výživu, kterou mu kasárny poskytovaly. Navenek však nedal rozmrzelost znát. Místo toho ji vyventilovala Sera.

„Předpokládám, že tohle budeme jíst dalších sto dní.“

„Nevím, na co si stěžuješ. Těžko bychom sehnali něco lepšího.“ A aby si trochu rýpnul, dodal: „Já jsem maximálně spokojen.“

Sera něco tiše zavrčela a Lee zjistil, že mu jídlo po té malé zákeřné lži mnohem víc chutná. Pak se vrátil zpátky k večeru.

„Zdá se, že se Bouře trochu zklidnila, alespoň už není slyšet to děsný vřeštění. Netuším, co to bylo, nicméně na naší situaci to nic nemění.“

„Co by se jako mělo měnit?“

„Moc dobře si pamatuju, co se včera dělo. Tím to ale končí. Nechci, abys na mě ještě někdy takhle sahala, jasný?“ Když viděl, že se nadechuje k odpovědi, rychle dodal: „A rovnou ti ušetřím čas. Můžeš si na mě zkusit, co chceš. Dovedu tě do Citadely, ať se děje cokoli. Nemyšli si, že když se k tobě chovám slušně, že mě přemluvíš. Dostal jsem rozkaz přivést tě v použitelném stavu. Je to moje dobrá vůle, že jsem tě vyléčil léky určenými pro mě nebo že si s tebou nekrátím dlouhý čas. Některým méně vycvičeným kolegům by nevadilo užít si s povstaleckým špinavcem. Jenže já si potrpím na kvalitu. Takže je ti jasná situace?“

Na moment se Sera podobala kameni víc než jeskyně samotná. Jako by zpracovávala všechny ty informace a urážky a nemohla si vybrat, jestli trucovat, rozječet se, nebo rovnou přejít do útoku. Nakonec ze sebe stěží vysoukala: „Ty namyšlený parchante! Radši bych se vyspala s tou nejpodradnější krysou! Asi si myslíš, jak jsi úžasný a dokonalejší... Tak víš co? Nejsi. A tu svou dobrou vůli si můžeš strčit leda tak do hajzlu. Ještě jednou se mýho těla z nějakýho důvodu dotkneš, a zabiju tě.“

Lee se neubráníl uchechtnutí. „To by mě zajímalo, jak to chceš udělat.“

„Způsob už si najdu,“ odsekla a on se zmohl jen na ob-
rácení očí v sloup. Když viděla, že si z její výhrůžky nic
nedělá, medově se usmála. „Anebo to udělám jinak. Sám
jsi řekl, že mě kněží chtějí v použitelném stavu. Copak
by asi řekli na podřezané žíly nebo jinou tragickou smrt,
která by vedla k nesplnění rozkazu? Jak jim vysvětlíš
svoje selhání?“

Cítil, jak jím projelo slabé zamrazení. *Ta bláznivá
holka je toho možná fakt schopná*, pomyslel si. Přesto se
musel přesvědčit.

„Na to nemáš dost odvahy.“

„Raději zemřu, než abych naše informace vyzradila
Citadele.“

„Tak v tom případě...,“ popošel jejím směrem, až bez-
děčně ucouvla, „... si spolu užijeme ještě hodně zábavy,
zlatíčko. Možná si myslíš, že víš, co je bolest. A možná
si myslíš, že se jí nebojíš. Já tě ale upozorňuju, že ty
zlomeniny, co sis udělala, jsou nic v porovnání s agónií,
kterou zažiješ, jestli mě naštveš. Pokud se hodláš po-
škodit, svážu tě a strávíš sedm dní v takové poloze, ja-
kou ti já vyberu. Nebudu už na tebe plýtvat amorfinem
a nechám tě popovídat si s ,kamarádkou bolestí, které
se údajně tak nebojíš. Zabít se nedokážeš. Na to jsi moc
velký srab, to už vím. Takže si koukej sednout na prdel
a buď zticha!“

Lee sledoval její výraz a věděl, že Seru zlomil. Díval
se bez špetky lítosti, jak vrávoravě couvá do kouta a pak
se hroutí do klubíčka. Žádný odpor. Ušklíbl se a přešel
k potoku, aby si umyl ruce od bobulí. Ponořil dlaně a po-
cít triumfu ho pomalu opustil. Ledová voda mu připo-

mněla Dawsona. Za to, co se mu stalo, mohli povstalci.
Kdyby mu nevymyli mozek, nikdy by nezemřel. *Nikdy
bych ho nemusel zabít*. A Stone... Jeho nejlepšího přítele
mu také vzali oni. Jenomže...

Úkosem pohlédl za sebe. *Asi jsem to trochu přehnal*,
prolétlo mu hlavou. Vybavil si vše, co Seře řekl. Uvědomil
si, že část toho, co zaznělo, byla jen jeho vlastní obrana.
I když patřila ke špinavým povstalcům, se kterými od-
mítal mít cokoli do činění, byla to i zatraceně krásná
holka.

Jako elitní voják mohl mít, na koho si ukázal. Ko-
neckonců Pajuta byla vyhlášeným městem zábavy. Ně-
kteří jeho kolegové vyhledávali děvky, které pocházely
z řad městské lůzy. Líbilo se jim, že si s nimi můžou dě-
lat, co chtějí. V domech radosti takto nízké úrovně pro-
cházely všechny druhy mučení i podříznuté krky, stačilo
jen zaplatit, mnohdy dokonce pouze demonstrovat vojen-
skou hodnotu. Proto riskovali i zdraví. Leeho tento druh
brutality vůbec nepřitahoval, radši vyhledával Citade-
lanky. Se svým vzhledem neměl problém kohokoli sbalit.
Věděl, jak na ženy působí, a často se bavil jen samotným
lovem. Mnoho z jeho obětí doufalo, že se jim podaří do-
stat ho do svazku. Vojáci se po šesti letech služby mohli
oženit, a čím vyšší šarže, tím větší výhody. On sám ne-
náviděl ženské, které se mu vtíraly s tímhle úmyslem.

Ale i přes svůj odpor k povstalcům měl co dělat, aby
odolal svůdným křivkám. Šedé oči, nazrzlé vlasy. Vztekle
zaťal zuby a ponořil ruce hlouběji do potoka. Kdyby se
přestal kontrolovat, mohlo by mu být za chvíli jedno, že
Sera pochází z lidského odpadu.

Znovu se podíval jejím směrem. Ztělesňovala vše, co znamenalo odlišnost. Celý život mu kněží, stejně jako všem ostatním, tvrdili, že povstalci jsou krutí a bezcitná skupina, která touží jen po ničení. Místo toho mu zachránila život, a ještě mu ovázala ránu. Chovala se sice často nelogicky a přecitlivěle, ale zároveň měla silný smysl pro čest, který chtěl nechtěl musel ocenit. Odmítala se podřít, odmítala poslouchat. Tvrdila, že se nebojí bolesti. I když musela lhát, protože se obávala chvíle, kdy anestetikum přestane účinkovat, kamuflovala svůj strach dobře. A teď už určitě musela látka vyprchat. To znamená, že se ani slůvkem nezmínila o krajně nepříjemném pálení, které zůstává po srůstání tkání a kostí. Obdivuhodné.

Lee se přesunul do středu jeskyně a začal s ranním tréninkem. Doufal, že mu pohyb pomůže vyčistit hlavu. Zatímco pečlivě střídal jeden uvolňovací cvik za druhým, v mysli se mu nedobrovolně objevovalo víc a víc pochybností.

Když se Sera poprvé zranila, chtěl jí jen oplatit záchranu. Nesnášel, když měl zůstat někomu něco dlužen. A na moment mu jí bylo opravdu líto. Poté vždycky převládly negativní pocity vůči povstalcům. Ona na tom musela být podobně. Přesto ho včera zuřivě táhla od vchodu. Měla snad strach o jeho život? Spíš to byla vypočítavost. Na zbytek večera odmítal vzpomínat. Veškeré příjemné pocity přisuzoval působení Růžové bouře. Kdyby jen Dawson a Stone nezemřeli. Možná by pak bylo... Možná by jí mohl taky přinést Nirvánu. Jednou mu to už prošlo...

Lee se v duchu okřikl, a jen co přešel k náročnějším aplikacím, jeho myšlenky se konečně uklidnily. Tak mu uteklo celé dopoledne.

U oběda zůstala Seřina porce nedotčená. Teprve když se vrátil z jeskyňky, všiml si, že maso a bobule zmizely. Ani jeden nepromluvil.

Odpoledne cvičil už s mnohem menším nadšením. Začínal se nudit a proti jeho vůli mu vadilo jejich mlčení. Několikrát se nadechl, aby ho prolomil, ale vždycky si to nakonec rozmyslel. Radši z kusu voočí kůže odřízl malý čtverec a šel se umýt. Nešlo mu to dobře. Nebylo zde moc místa pro pohyb a vůči potoku choval maximální obezřetnost.

Když se vrátil, Sera seděla u ohně. Sem tam štoukala klacíkem do polen a sledovala vylétající jiskry. Občas sebou trhla, když se zvenku ozvala zvlášť silná rána, a několikrát pohlédla jeho směrem. Z její tváře ale nedokázal nic vyčíst.

Lee se pustil do večerního rozjímání, modlitby mu však zněly hluše a vzdáleně. Pokusil se o poslední večerní cviky, ale po pár sestavách to vzdal. Pomalu se najedl, aby zabil čas, a šel si lehnout. Batoh i s noži si vzal radši k sobě, kdyby mu snad Sera chtěla vrátit výhrůžky. Uvažoval, jestli se mu vůbec podaří usnout, ovšem hřímání spojené s příjemným praskáním dřeva ho ukolébaly během několika minut.

Probudila ho zima. Hodinky ukazovaly sotva půl třetí. Vstal, aby přiložil na skomírající oheň několik větších kusů turopalem, a jak se vracel ke své listové matraci, neodpustil si pohled na Seru. Zpod kožešiny jí vykuko-

valy jen vlasy. Nepatrně se třásla, ale Lee si byl jistý, že by radši umrzla, než aby přiznala, že jí je taky zima. Zahnal myšlenku, která ho při pohledu na ni napadla, a pokusil se znovu usnout. Podařilo se mu to až za dvě hodiny. Nebyl sám.

Díky všímavosti sousedů zabránila Inkvizice vážné hrozbě. Ze zločinu šíření zakázané literatury, praktikování hudby a přechovávání kontrabandu v podobě oblečení domácí výroby je obviněna celá rodina. Dbejte na bezpečnost svého města a v případě jakéhokoli podezření se neváhejte obrátit na místní zástupce Inkvizice, kteří nebezpečí rychle a spravedlivě posoudí.

– záznam vysílání citadelského přenosu

IX

Poleno turopalmy se líně převalilo v ohni a vypustilo proud jisker. Sera nepřítomně štouchala klackem do ohně. Pohled do tančících plamenů ji fascinoval odmalíčka. Nenadálý praskavý zvuk způsobil, že se po ní Parker ohlédl. Dnes odpoledne to bylo potřetí. Dokázala by spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát si dali navzájem najevo, že existují. Paradoxní bylo, že ticho mezi nimi bylo víc ohlušující než běsnění Bouře venku.

Sera zvedla hlavu a úkosem pohlédla na Parkerovo tělo, které ve složitých figurách vypadalo prostě úchvatně. Nechtěla, aby ji nachytal, a tak radši sledovala večerní trénink jako projekci stínů na zdi. V duchu potlačila zaúpění. On zapomněl na minulou noc, ona ne. Zapomenout ani nebylo to správné slovo. Zareagoval tím nejhorším možným způsobem. Prostě ji maximálně ignoroval. Jestliže dokázala spočítat, kolikrát se na sebe podívali, rozhodně nedokázala sečíst své pokusy prolomit mlčení.

Nakonec si to vždy raději rozmyslela. Nechtěla, aby vzal své hrozby vážně. Měla pocit, že se stala obětí nějakých příšerně nespravedlivých okolností. Proti její vůli ji zajali. Proti její vůli jí upírají svobodu. Proti své vůli vidí ve svém únosci víc, než je zdrávo. Možná kdyby nevěděla, že i Jestřábové mohou být jiní...

Parker skončil cvičení a Sera to vzala jako pokyn, že je čas na spánek. Zatímco jedl, sundala si poslední obvazy, které chránily nohu před přílišným pohybem. Zranění zmizelo, jako by neexistovalo. Trpně si pomyslela, jakou cenu musí mít tyto léky s tak zázračnými účinky. Kdysi si zlomila ruku a Andrew nemohl Seře v nemocnici poskytnout ani sedativa proti bolesti. Dokonalá Citadela však měla všeho dostatek. Byla by mu tuhle skutečnost vmetla do tváře, čekajíc, co odpoví. Ale ani se nepřišel podívat, jestli se jí zlomenina zahojila správně.

Snědla svůj příděl, odskočila se opláchnout a pak se pokusila co nejlépe zabalit do voočí kůže. I přes sálající oheň bylo v jeskyni chladno. Listy turopalem studily na holé kůži. Pořád byla oblečena pouze v Parkerově košili a po operaci jí u kalhot chyběla celá jedna nohavice.

Převalovala se možná čtvrt hodiny, než usoudila, že prostě usnout nedokáže. Ze zimy se jí chtělo neustále na záchod a ten pocit ji doháněl k šílenství ještě víc než časová dezorientace. Kdyby tak Parker vytáhl ruku zpod deky a natočil hodinky jejím směrem.

Uprostřed noci, kdy chlad v jeskyni dosahoval vrcholu, zaslechla zvuky přikládání dřeva. Zůstala nehybně ležet, i když měla pocit, že drkotání zubů musí být slyšet

na míli daleko. Objala si pažemi tělo, jak nejlépe to šlo, a marně bojovala se zklamáním, když si Parker zase lehl a ji nechal bez povšimnutí. Tolik toužila po teple.

Chvíli nato se po zdech roztančily stíny. Jak se oheň postupně rozhořival, ustupoval i neuvěřitelný třas. Pokusila se uspat vzpomínkami na Blok. Přehrávala si v duchu tváře kamarádů a sousedů, procházela úzkými ulicemi betonového města. S úsměvem pomyslela na Elenu, dívku, kterou jen taktak zachránila z hořícího domu.

Přestože to byla vlastně její vina, když špatně odhadla množství trhaviny a výbuch smetl i část domů v obytné zóně, Elena Seře nikdy nevyčítala jizvy po spáleninách. Vždyť tehdy spolu s přeživšími zajali i sedm členů Jestřábů. Čtyři spáchali v cele sebevraždu, ale další tři již zůstali věrni Bloku.

„Díky, že mi pomáháš,“ řekla Eleně. „První dny jsou pro Jestřáby nejtěžší. Musíme je přesvědčit, že nejsme takové zrůdy, za jaké nás Citadela vydává.“

„To půjde v mém případě asi špatně,“ povzdechla si dívka, zatímco si od ní přebírala tác s jídlem, a jednou rukou ještě rychle stahovala pramen vlasů hlouběji do tváře, aby zakryla hojící se zranění.

Sera se při pohledu na její zohyzděnou tvář rozpačitě kousla do rtu. Raději zaklepala na dveře cely a pokynula mužům na stráži, aby otevřeli.

Elena vstoupila do místnosti jako první. Přestože měla tmavé vlnité vlasy na několika místech spálené, vypadala stále jako prototyp dokonalé příjemné hospodyňky.

„Musíte mít už hlad,“ pronesla jemným hláskem. „Přinesly jsme vám něco k jídlu.“

Agenti je pozorovali dravčím pohledem a Sera si pomyslela, že jim označení Jestřábové dokonale sedne. Jako první se zvedl světlolvasý muž, k jehož mohutné postavě okamžitě pocítila respekt. S tímto člověkem nebylo radno si cokoli začínat.

„Není moc chytré objevit se jen tak v naší společnosti,“ řekl.

„Proč?“ zeptala se Elena. „Chystáte se nám ublížit?“

„Kdybysme vám chtěli ublížit, byly byste mrtvé, než by za vámi zaklaply dveře.“

„Buď slušný, Jasone,“ ozval se druhý Jestřáb pobaveně.

Agent po něm hodil úšklebek a zabodl zelené oči do Eleny. Dlouze zhodnotil její tělo, přičemž na tváři se zastavil o vteřinu déle.

„Jason? To je hezké jméno,“ usmála se.

„Není potřeba plýtvat na nás laskavostí,“ odsekl.

„To není laskavost, prostě se mi to jméno líbí. Proč bych ti měla lhát?“

Jason se zarazil. Pak se bleskurychle předklonil a vysekl přehnaně hlubokou poklonu, až sebou Sera poplašeně trhla.

„Přijměte naši omluvu, vznešené dámy. Jestřábové jsou samozřejmě k vašim službám, že, Stevene? Ty k tomu, ctěný Ronalde, nic neřekneš?“

Ze slov jasně čísla jízlivost, ale Elena se upřímně zachichotala. Obdařila je všechny dalším úsměvem a podala jim táč s jídlem.

Jasona její přirozená reakce evidentně ohromila. Ať už Jestřábové čekali cokoli, tento přístup to určitě nebyl. Vysoký muž, kterého nazval Stevenem, si nepřítomně rukou projel krátké hnědé vlasy a znovu převzal situaci.

„Nestůj tady jak zkamenělina, Jasone, nebo si budou myslet, že zajali bandu blbečků z městský hlídky,“ zasmál se a uchopil táč místo něj.

Sera se nechtěla míchat do debaty, avšak krátkému zasmání se neubránila. Její reakci provázal pronikavý pohled třetího muže, Ronalda. Povzbudivě na něj mrkla a poté lehce pokynula Eleně.

„Musíme jít, budou se po nás shánět.“

Elena poslušně sklopila oči a otočila se k odchodu. Přitom nechala záda zcela nekrytá, takže kdyby jí muži chtěli ublížit, nejspíš by to ani nezaregistrovala.

Místo toho Jason prohodil: „Kdybys chtěla, klidně se zase zastav. Jídlem nikdy nepohrdnu.“

„Ráda. Jestli chceš, upeču ti něco sama. Dobrou chuť.“

Sera vyšla ze dveří o něco obezřetněji než Elena, v duchu se ale radovala z průběhu prvního setkání. Musela však utéct ještě spousta času, než se jizvy na tváři i na duších zahojily. Nakonec to byl právě Jason, kdo dal Eleně zapomenout na prožité utrpení.

Sera se při té vzpomínce v duchu uchechtla. Přestože měla ubikaci o dvoje dveře dál, slyšela jejich dovádění, jako by si to snad rozdávali v její kuchyni. Od té doby vzalo jeho jméno zaslavé a pro místní už byl nadále jen Jason „kameňák“.

Ronalda, který se po dlouhou dobu držel zpátky a příliš nekomunikoval, poslala Rada ihned po propuštění do

druhé elektrárny v horách, takže ho prakticky nevidala. Jeho znalosti pomohly tam, kde to bylo zapotřebí.

A Steve? Nikdy by ji nenapadlo, že najde nejlepšího přítele právě v Jestřábovi. Jeho věčný optimismus ji naplňoval a zároveň nikdy nepřestával udivovat. Byl jako její ostrov klidu, kam se vždycky mohla uchýlit.

A pak přišla nevyhnutelná smůla, která vždy následuje po krátkých záblescích štěstí. Citadela si přišla do předsunuté Hlídky pro své zajatce. Seře to málem utrhlo srdce. Steven zůstal vzadu a zdržel agenty na nezbytně nutnou dobu. Ještě jim slíbil, že se k nim vrátí. Zbyl po něm jen úsměv. Všechno ostatní odvěkli Citadelští zpět.

Sera se z živé vzpomínky probírala zalitá potem.

Ráno čtvrtého dne proběhlo mlhavě, a pokud se dalo nazvat ránem, bylo to pouze proto, že Parker pohlédl na hodinky a pustil se do cvičení. Zauvažovala, jestli by se také neměla protáhnout, avšak ztuhlost těla jí sotva dovolila odskočit si do jeskyňky. Čas se nesnesitelně vlekl. Údery hromů skoro nevnímala, přestože Bouře na síle nijak neubrala. Pominul i bezprostřední strach, že se něco stane. Sera zaznamenala uvolněnější chování i u něj, přestože se oba stále drželi v uctivé vzdálenosti od zata-rasného vchodu. A protože pořádné místo na spaní znamenalo buď vedle jeho plácku u ohně, nebo na straně blíž k Bouři, musela se smířit s pohodlným, nicméně o mnoho chladnějším koutem.

Z nudy a bolesti z přeželelého těla začala chodit po jeskyni. Deset kroků sem, deset zpátky. Čas oběda přišel jako vysvobození. Když k ní Parker natáhl ruku s jíd-

lem úhledně vyskládaným na kůře z turopalmy, bezděčně Seře ze rtů splynulo: „Díky.“

Všimla si, jak strnul, ale pak se usmál. Sedli si k ohni a pomalu přežvykovali ztuhlé maso.

„Co myslíš, jak dlouho bude ta Bouře ještě trvat?“

Parker neodpověděl hned. S napětím očekávala, jestli bude její přítomnost znovu absolutně ignorovat.

„Myslím, že někdy zítra by mělo přijít její oko. Nejsem si ale jistý. Žádné zdroje nepopisují Bouři podrobně.“

„Možná jsme první lidé, kteří se dostali takhle blízko a přežili. Co si o ní myslíš ty?“

„Kněží říkají, že je Bouře Boží hněv za kacírství. Vaše kacírství,“ dodal.

„Neptala jsem se na názor kněží. Chci vědět, co si o ní myslíš ty.“

Parker si povzdechl. Tušila, že pod klidnou hladinou vře dilema, zda se svěřit, či dál omílat citadelskou nauku.

„Párkrát mě napadlo, jestli její sílu kněží nezveličují,“ připustil neochotně. Ztišil hlas, jako by ho snad někdo včetně Bouře mohl slyšet, a Sera se přistihla, že mu odpovídá šeptem.

„Co o ní povídají?“

„Že její zvuk zabíjí, že pohled na purpurové blesky ti vypálí zrak. Jenže my nejsme mrtví. Nemáme k tomu sice daleko, ale doposud jsme v pořádku.“

„U nás se říká, že je to pozůstatek nějaké zbraně, která byla kdysi použita. Ne Boží vůle, ale následek zvěrstva, které lidstvo napáchalo.“ Úkosem na něho pohlédla. Tvářil se vzdorovitě, přesto zahlédla záblesk zájmu. Za-

riskovala a dodala: „Slyšel jsi o teorii, že dřív svět vypadal jinak? Že jsou za velkým oceánem další města?“

„To je rouhání,“ usykl.

„Není. A ty to víš. Kde bere Citadela všechny technologie? Zbraně, léky, zdroje energie? Nedivila bych se, kdyby tajně udržovali obchody s jinou kulturou a nás nechávali v nevědomosti. Je pak pro ně snazší udržet si moc.“

Parker na ni zíral a vypadal, že se rozhoduje mezi vraždou a pokračováním v diskuzi. Nenechala ho rozmyslet se.

„U nás v Bloku je tohle časté téma. V knihovně máme pár záznamů. Hudbu i filmy. Všechno je veselé, barevné. Lidi jsou oblečení jinak, chovají se jinak. Někteří mluví jiným jazykem. Používají věci, o kterých se nám ani nesní. Přesto je v tom určitá podobnost. A ta architektura a technologie! Musela se odehrát nějaká katastrofa, která všechno tohle zničila. Kněží to vědí. Ujali se vlády a schovali všechno, co zbylo.“

„Tomu nevěřím,“ vydechl nakonec. „Někdo by se o tom dozvěděl. Kněží se snaží napravit chyby našeho národa, aby se znovu v Božích očích očistil.“

„Ronald říkal, že není možné, aby Citadela disponovala takovými technologiemi, když zbytek lidstva přežívá s tím málem, co se mu podařilo udržet. Ne bez vnějšího vlivu nebo nějakého zdroje. A Boha tím rozhodně nemyslím.“

„Taky jsem znal jednoho Ronalda,“ odpověděl, aniž by pořádně poslouchal, co říkala. V hlase už mu zase zaznívala zlost. „Zabili jste ho. Skoro celou jednotku, ve které jsem sloužil. Šest skvělých chlapů. A i když jsme zachrá-

nili aspoň jednoho,“ skoro se zalkl, „kvůli vám jsem musel svého nejlepšího přítele zabít. Kdyby nebylo takových prašivých krys, jako jste vy, mohli Dawson a Stone ještě žít a já bych netrčel v týhle pitomý jeskyni.“

Jeho slova zarezovala v jejím nitru zvláštní ozvěnou.

„Steven je mrtvý?“ zasténala. „To tys ho zabil?“

„Musel jsem.“

„Proč?“

„Nechtěl jsem, aby trpěl. Neumíš si představit, co s ním dělali. Co by s ním *ještě* dělali.“

„Chceš říct, co mně udělají, až mě dovlečeš zpátky?“ To uvědomění... hlas se jí zlomil. Bylo to skoro jako osud. „Skončím stejně jako on...“

Parker se zarazil. Možná ho překvapila její reakce. Anebo mu konečně došlo, že oba mluví o stejné osobě.

„Jak víš o Stevenu Dawsonovi?“

Zvedla k němu oči. „Byl to můj přítel. To naše skupina ho zajala. Měla jsem ho ráda víc než kohokoli jiného. Pořád se usmíval. Mohla jsem s ním mluvit o čemkoli. Mimochodem, když mluvíš o Stonovi, myslíš kameňáka Jasona?“

Parker na ni teď zíral, jako by ji viděl poprvé v životě. Pak se ho opět zmocnil hněv.

„Nevyslovuj jeho jméno tou svou špinavou povstaleckou pusou. Vsadím se, že se vám ho až do konce nepodařilo zlomit.“

„Ne, to vskutku nepodařilo,“ upřímně se usmála, i když ji od toho pohybu lehce zabořely nepoužívané svaly. „Pokud mluvíme o stejném Jasonovi, tak ten žije spokojeně v Bloku B se svou ženou a čtyřměsíční dcerkou.“

Do Parkera jako kdyby uhodilo. Několikrát naprázdno pohnul rty a vytřeštěnýma očima zíral před sebe, jak se snažil pochopit význam nových informací. Sera ho viděla jen jednou takhle ztratit sebeovládání. Rozhodla se, že bude lepší nechat ho chvíli o samotě. Protáhla se do jeskyňky, ale ještě než v ní zmizela, zasadila poslední úder.

„Vím, že nás nenávidíš, jenže my jsme ti tvé přátele nevzali. Jason žije. Ronald taky. Za Stevovu smrt může jen a pouze Citadela. Každým dalším rozhodnutím, které uděláš, se na ní buď budeš podílet taky, nebo ji naopak odčiníš.“

„Dostal to mezi prvníma. Už se nikdy nebude opakovat stejná situace.“

„Zná důvod?“

„Neptal se.“

„Samozřejmě,“ usmál se, „on se nikdy neptá. Dělá, co se mu řekne. A teď je dejte všem ostatním. A když říkám všem, myslím tím úplně všem!“

„Proboha, mluvíte o stovkách zařízení. Jak to obhájíme?“

„Odkdy musíme něco vysvětlovat? Vyhlaste to jako povinnou zdravotní prohlídku. Chci je mít pod kontrolou všechny.“

X

Připadal si úplně prázdný. Nic z toho, co říkala, nemohla být pravda. Nejspíš se jí nějak podařilo odhalit jeho největší slabost a zkusila mu zahrát na city. Neexistuje žádný důkaz, který by potvrdil, že Jason Stone i Ronald Rivera žijí.

„Dítě,“ ucedil. „To sotva.“

V armádě rozhodně nebylo místo pro děti. Ani manželství nebylo rozumnou volbou, pokud chtěl člověk slibnou kariéru. K ní měli oba dost dobře nakročeno.

Jenomže co když mu vymyli mozek taky a on se změnil? Pohlédl směrem k průrvě. Dávala si okatě načas. Zřejmě chtěla těmi svými výmysly nahlodat jeho přesvědčení. Jiný svět za oceánem...

Když se vrátila, uhodil na ni: „Nevím, jak se ti podařilo zjistit tajné informace o mém osobním životě, ale nevěřím ti ani slovo.“

„Tak se mě zeptej na něco soukromého, co mohl vědět jenom Jason nebo Steven a u čeho je zároveň pravděpodobné, že by se s tím přátelům svěřil.“

„To může být cokoli. Studené čtení je základ každé psychologie.“

„Něco se určitě najde.“

Odmlčel se. Možná by se přece jen našla jedna skutečnost, která by odhalila podvod.

„Dobře. Když jsi tak chytrá a znáš kluky tak dobře, řekni mi: Proč se přidal Dawson k armádě?“

Na zlomek chvíle zaváhala a jeho ústa zvlnil úsměv. Neví to.

„Chceš oficiální verzi, nebo pravý důvod?“

Ona to ví. Nepatrně mu cuklo ve tváři. „Nerozumím.“

„Oficiální důvod je, že si to přála jeho matka. Většina z vás skončila podobně. Koneckonců, pro dítě neexistuje větší pocty než sláva v citadelské armádě. Řekl, že se kvůli tomu rozhádal s otcem, který z něj chtěl mít lékaře. Tenhle příběh si půjčil od jednoho z vojáků, aby byl věrohodnější. Když člověk vypráví něco, co zná, nehrozí, že se chytí do lži. A co na tom, že dva uchazeči říkají to samé? Polovina armády měla podobné důvody i domácí zázemí. Jenomže ten rok se vybíralo s extrémní opatrností a každý byl dvojnásobně kontrolován. Jakákoli odchylka, anomálie... úchylka...“

„... by byla smrt,“ dořekl Lee, překvapen, že přemýšlí nahlas.

I Sera se zatvářila udiveně. „Tos byl ty, že? Ty jsi ten jeho kamarád, od kterého si půjčil alibi, aby se dostal do armády a zakryl skutečné důvody.“

„A to bylo co? Nesnaž se z toho vykecat. Buď to víš, anebo jsi lhářka.“

Zhluboka se nadechla. „Stejný důvod, proč zůstal v zádu a rozhodl se vést marnou bitvu, abychom my mohli utéct. Respektive aby zachránil ten jediný život, který miloval víc než sám sebe. Svěřil se mi na svatbě Jasona a Eleny. Oba jsme byli opilí a já se ho snažila utěšit, protože jsem si myslela, že je beznadějně zamilovaný do novomanželky. O to hůř, že si dívku, kterou taky miloval, vzal jeho nejlepší kamarád. Když jsem mu vyložila svou domněnku, podíval se na mě, usmál se tím svým způsobem a řekl: ‚Vypadá to tak, že? Tak je to správně.‘“

Lee užasle sledoval, co říká, a věděl, co přijde. Taky mu došlo, že by Dawson nikdy neprozradil své největší tajemství, kdyby se upřímně neztotožnil s myšlením povstalců. To znamenalo, že Stone opravdu žije. A má dítě! V duchu zaúpěl a skoro nepostřehl, že Sera pokračuje.

„Vidím ti na očích, že ti to konečně došlo. Ale tady máš tu svoji odpověď. Steve se přidal k armádě, aby mohl být nablízku muži, kterého miloval. A přestože se jednalo o prohřešek tak extrémní, dokázal vše utajit. Neumím si ani představit, jak to muselo být ubíjející. S Jasonem si vyjasnili situaci hned na začátku. Přesto se z nich stali přátelé a Steven pro něj nakonec obětoval i život. Za nás všechny. Jestliže tak strašně zbožňuješ citadelskou nauku, jak to, že jsi ho neudal? Milovat příslušníka

stejného pohlaví je jedním z nejhorších prohřešků vůči Bohu, ne? Proč jsi ho chránil? Nebylo to proto, že v hloubi duše pochybuješ o správnosti citadelské nadvlády?“

Odvrátil od ní pohled. V tomhle měla pravdu. Čekal vítězoslavný úsměv, místo toho spatřil v její tváři upřímný zármutek. Truchlila pro svého nejlepšího přítele. Pro *jeho* nejlepšího přítele.

„Měli bychom si jít lehnout,“ řekl.

„Cože?“

„Myslím, že už nastal čas jít spát.“

Sera na něj zůstala zírat s otevřenou pusou.

„Cos čekala?“ odsekl. „Že když mě přesvědčíš o životě mých přátel, všechno se změní? Že se chytne za ručičku a odtančíme do lesa zalitého sluncem?“ Soudě podle výrazu něco podobného opravdu čekala. „Svou cestu si vybrali. Možná se za tvou šlechetnost přimluví u kněží, aby vše provedli rychle. Na naší situaci se ale nic nemění.“

Vypadalo to, že po něm skočí, avšak nakonec se rezignovaně odebrala do jeskyňky. Jako by v této jeskyni člověk zaháněl nudu, samotu, zoufalost nebo vztek návrstvou toalety.

Lee byl sám překvapen tím, co vypustil z úst. Pravdou bylo, že už si některými myšlenkami nebyl tak jistý. Aby se odreagoval, začal velice pečlivě přikládat polena turopalem do skomírajícího ohně.

Když se vrátila, důkladně volenými slovy se zeptala: „Hmm, Lee? Nechci, aby to vypadalo jako nějaký můj další údajný pokus tě svést. Opravdu si nepřeji, abys vzal své děsivé výhrůžky vážně.“

Jak to jen dělá, že co věta, to sarkasmus? pomyslel si, zatímco čekal, co z ní vypadne.

„Již několikrát jsi dal jasně najevo, že se mě štítíš. Nicméně mohli bychom dnes spát blíž u sebe? Je tady strašná zima a dochází nám turopalmy. Oko může přijít každou chvíli, ale nejspíš do té doby umrznu. Nemůžeš být přece z kamene. Když dáme deky dohromady, bude nám rozhodně příjemněji.“

Lee nad jejím návrhem jen nevěřícně povytáhl obočí. Dal si chvíli načas s odpovědí. Hlavním důvodem byl tičhý hlásek, který našeptával nechtěné. Nebo spíš nežádané...

„Je mi líto. Jestli ti je zima, vezmi si můj šátek. Bez tak už jsi na něj sahala. Ale to, co navrhuješ – v žádném případě.“

Aniž na Seru ještě pohlédl, lehl si a pokusil se spát. Na zvuky Bouře už si zvykl, proto při nich dokázal usnout, ovšem své myšlenky tentokrát ovládnout nedokázal.

Po celou dobu pokládal Stona za mrtvého a Dawsona za oběť psychického mučení. Toužil pomstít se za přátele a brzy k tomu dostal příležitost.

Jednoho dne si ho k sobě osobně zavolal otec Felebius. Lee kvůli tomu prošel několikadenními přípravami. Když ho uvedli do ohromné, leč stroze vybavené místnosti, uvítal ho otec bez ceremonií. I nyní si vzpomínal, že neustále myslel na Felebiusův vzhled. Vůbec nevypadal jako kněz ze starých knih. Právě naopak. Působil masivním dojmem, jako by byl vytesaný z jednoho kusu kamene. Přesto byly jeho pohyby rychlé a energické.

Hned ho napadlo: bývalý voják. To byla ovšem nesmyslná úvaha.

Otec Felebius ho žoviálně přivítal, poté si upravil klopky svého černého saka a pokynul k malé sedací soupravě. V tak velké místnosti působila sedačka titěrným dojmem. Přestože měl Lee rád volný prostor, cítil se nekomfortně. Jako by ho rentgenovaly i jiné oči než jen Felebiusovy. V pracovně bylo pouze pár sloužících a dva písaři v tmavě rudých talárech, ovšem z vlastní zkušenosti věděl, že nejnebezpečnější může být právě ta nejméně podezřelá osoba. Pokud ho chtěl otec usvědčit z Dawsonovy smrti, měl k tomu velmi dobré prostředky. Vyčistil si hlavu a úkosem pohlédl Felebiusovi do tváře.

„Věřit a nepochybovat. Je mi ctí se s vámi setkat!“ pronesl a pokorně sklonil hlavu.

Felebius se spokojeně usmál. „Ach, nač ta obřadnost? Té si užijete během služby dostatečně. Dnes jste tu jako můj host.“

Slovo host zdaleka nevystihovalo pravou podstatu společenského postavení. Lee byl skoro v šoku, že se nyní může dívat otcí do očí nebo mu klást otázky. Ne mnoho otázek a ne moc často, přesto to byla výsada, které se většině vojáků nikdy nedostalo a pro kterou by nemalá část armády vraždila. Matka by se zhroutila pýchou. Etiketu mu vtloukala do hlavy ode dne, kdy poprvé vkročil na školní půdu. Nesnesla pomýšlení, že by její syn nebyl v budoucnu přijat do armády, o to víc, kdyby to bylo kvůli takové hlouposti, jako je neznalost předepsaného chování. Začínal být upřímně zvědav, co

je cílem této audience. Naštěstí ho otec Felebius nenechal dlouho čekat.

„Jak se vám líbí u vaší jednotky?“ Na vteřinu se odmlčel, než dodal: „Poručíku?“

„Jsem s ní spokojen, děkuji za optání, otče.“

„Slyšel jsem, že jednotku Jestřábů, ve které jste byl na zkušené, provázely nějaké problémy. Sedm mužů bylo zajato. Vrátil se jen jeden. A ten nakonec za záhadných okolností také zemřel.“

Lee se vnitřně zachvěl. Usilovně se snažil zapudit myšlenku na Nirvánu. „To je pravda, otče.“

„Je opravdu *neblahé*, že jsme utrpěli takovou ztrátu, a navíc se nám nepodařilo získat žádné cenné informace. Seržantova smrt je opravdová záhada.“ Když Lee na nevyřčenou otázku nereagoval, pokračoval: „Zřejmě ho povstalci vybavili nějakým jedem, který unikl naší pozornosti. Co si o tom myslíte?“

Lee rychle, ale zase ne tak rychle, aby vzbudil dle svého mínění podezření, odpověděl: „To je možné, otče.“

Felebius si ho chvíli prohlížel a pak řekl: „Přejdu rovnou k věci, Lee, mohu vám tak říkat? Už nějakou dobu vás sledujeme. Máte za sebou více než jednadvacet úspěšných akcí. V testech diametrálně převyšujete své vrstevníky. Nemůžu říct, že bychom zrovna schvalovali vaše přátelské sklony, nicméně výsledky hovoří samy za sebe. Na svůj věk máte mimořádné schopnosti a Cítadela to dokáže ocenit, i přesto, že vaše rodinné zázemí neodpovídá nárokům na vysoké posty. Na druhou stranu schvalujeme, s jakou zodpovědností jste se zřekl jakéhokoli kontaktu s vaším otcem. Jaká škoda, že rodiče

mohou svým počínáním zničit dětem celou budoucnost. I když ve váš prospěch hovoří činy vaší matky, která po několik let pravidelně informovala Citadelu o dění v rodném městě. Přes patnáct rodin nahlášených Inkvizici. Velmi záslužný čin. Přejdou tedy k podstatnému. Městská hlídka by vás ráda přijala do svých řad, ovšem zdá se mi, že byste raději zůstal u přímých vojenských operací. Jistě jste už slyšel o Desmondu Curtisovi?“

Lee zadržel dech.

„Vidím, že ano. Ovšemže, vždyť je legenda. Jako nový vrchní velitel Jestřábů se Desmond nedávno vyjádřil, že by rád rozšířil jejich řady. Projevil o vás jistý zájem. A to i přes trestní záznam vašeho otce.“

Lee na moment odhodil své sebeovládání. „To je úžasné, otče. Už od malička toužím se k nim přidat. A velitel Curtis je opravdový hrdina. Nikdo neodstranil tolik povstalců jako on. Sloužit pod jeho vedením by pro mě byla čest.“

„Myslel jsem si to. Dobrá tedy. Desmond očekává váš nástup do dvou dnů. Jak už jste okusil, život u útvaru Jestřábů není snadný. Ještě nikdy nepřijali šestadvacetiletého adepta. Ale vy máte veškeré předpoklady. Budete historicky nejmladším agentem. Jsem si jistý, že vás čeká slibná kariéra. A kdo ví, jednou třeba...“ Felebius nechal svá slova doznít a spokojeně sledoval, jak na něm Lee visí očima.

„Ihned se připravím k přesunu, otče. Vynasnažím se, abych přinesl Jestřábům jen to nejlepší.“

„Nepochybně. A teď, když mě omluvíte,“ pronesl tónem, který omluvu absolutně nepřipouštěl, „musím jít za svými povinnostmi.“

Lee hbitě vstal, uklonil se a nechal se služebným odvést pryč. Myslel, že už kněze zblízka jen tak neuvidí. Jak hluboce se mýlil.

Z dalších vzpomínek ho náhle vyrušil tichý zvuk. Pokusil se okolí vytěsnit, ale i když se snažil sebevíc, nedokázal se soustředit. Po hodině už stěží ovládal podráždění.

„Můžeš už zatraceně přestat brečet? Zás taková zima tady není, tak už prosím tě zmlkni.“

Poslušně přestala, avšak její dech prozrazoval, že nářek zdaleka nebere konce. Po dalších několika minutách vztekle odhodil deku.

„Už toho mám fakt dost!“

Sám nevěděl, co chce udělat, ale zoufale si přál, aby byla zticha.

Podívala se na něj, po tvářích jí tekly slzy. „Jak jsi to mohl udělat?“

„Už jsem ti řekl, že předtím jsem se tě dotýkal, protože to vyžadovala situace.“

„Ne tohle,“ zaskučela, „jak jsi ho mohl zabít? Jak jsi mohl ukončit život mého nejlepšího přítele?“

„Přestaň o něm mluvit, jako by patřil do tvého života. Znalas jsi ho sotva pár měsíců.“

„Nikdy bys nepochopil, co pro mě znamenal.“

Lee zjistil, že svádí vnitřní boj. Znovu si lehl, ale vůbec se mu nechtělo spát. Chvilí zíral s rukama pod hlavou do stropu.

„Strávila jsi s ním jen chvíli. Já s ním sloužil několik let. Vyrostli jsme spolu.“

„Možná se budeš divit, ale stačily mi dny na to, abych poznala, co je za člověka. Chceš, abych ti pověděla, co pro mě znamenal?“

Nemohl to vydržet, musel se dozvědět víc. A ona si jeho mlčení vyložila správně jako souhlas.

„Steve prohlédl jako první. Možná to bylo jeho silnými city k Jasonovi, že měl otevřenější mysl. Pořád mu pomáhal a podporoval ho. Když nad tím teď uvažuji, podal pomocnou ruku každému. Ostatní toho více či méně zneužívali. Jason se zamiloval do Eleny a Steve zůstal prakticky sám. Začal docházet na výcvik mé skupiny a tam jsme se blíž poznali.“

Život v Bloku je těžší, než si umíš představit. Nemáme dost jídla, s léky se musí šetřit, každá vycházka ven může znamenat konec. Kvůli tomu je většina lidí podrážděná a nepříjemná. Rada drží obyvatele zkrátka a ti si zas vybíjejí svou nelibost na ostatních. Za svůj status dcery vůdce jsem tvrdě platila. Veřejnost si stěžovala mně a požadovala, abych tlumočila jejich přání. Radní mi zas vyčítali nesplnitelné úkoly. Steve byl jiný. Nikdy mě nekritizoval. Pomáhal mi a nic za to nechtěl. Byl to můj ostrůvek klidu. Mohli jsme spolu vést několikahodinové debaty a stejně to nestačilo. Nevím, jak to udělal... Svěřila jsem mu tajemství, která nevěděl nikdo. Nechtěl je po mně, ale já mu je musela říct. Nedalo se to kontrolovat ani uhlídat. Víš, jak to myslím?“

Věděl. Byl tímhle pověstný. Doteď netušil, jak se Dawsonovi podařilo před kněžími všechno skrýt. On, Lee a Jason. Neporazitelný tým... Zaťal pěsti před vzpomínkami.

„Už jsem slyšel dost.“

„Ne, neslyšel. Chci, abys věděl, že Citadela způsobila smrt nejušlechtlejšího člověka, jakého jsem kdy poznala.“

„Přestaň už o něm sakra mluvit!“

„Proč? Protože je to tvoje vina? Tys ho zabil!“

Cítil, jak jeho pečlivě budované sebeovládání povoluje. Stalo se mu to jen párkrát. V tu chvíli se mu každý raději klidil z očí. Jestli ta bláhová holka neprestane... Silou vůle ovládl hlas.

„Vina je to jediné vaše. Vymyli jste mu mozek. Myslíš, že nevím, o co se pokoušíš? Děláš to už od začátku. Snažíš se mě konvertovat k vám. Povídáš mi tu přecitlivělé příběhy o tom, jak jsou povstalci nevinní chudáčkové, jak trpíte a jak je všechno vina Citadely. Všechno jsou to kecy. Citadela udržuje řád. Bez dozoru kněží by zbytky lidstva upadly do anarchie. Vy jste toho důkazem. Vsa-dím se, že se Stone přetvařuje, stejně jako Rivera. V pravou chvíli vás zničí zevnitř.“

Vzteky vyskočila na nohy. „Jason by ti plivl do tváře, kdyby tě slyšel.“

„Drž hubu, varuju tě.“

„Nejsi nic než bezmozek. Poslušný králíček. Náš čas přijde a ty nepůjdeš do nebe, jak ti tvrdí kněží. Umřeš a nezbude po tobě nic. Umíte jen ničit. Ničit, devastovat a...“

Lee se pohnul tak rychle, že trvalo dobré dvě vteřiny, než zaregistrovala blížící se nebezpečí. Nejspíš si myslela, že ji chce zabít. Možná na to dokonce čekala. Zaujala něco jako obranný postoj a on se div nerozesmál nad tou neškodnou pózičkou. Ve skutečnosti jí chtěl dát jen ochut-

nat trochu bolesti. Stačí sevřít končetiny do určitého úhlu a pak zatlačit na ta správná místa. Neskutečná bolest nepoškozující tělo.

Sera se pohnula také. A Lee si uvědomil, že jeho neodvratitelný útok trvá o tři údery srdce déle, než by měl. Odrazila jeho výpad a zároveň rukou vypálila proti krku. Instinktivně úder vykryl, ale ona využila okamžiku a hřbetem ruky sekla opět přímo proti hrdlu. Odtáhl se a pokusil se sevřít jí zápěstí a tím ji znehybnit. Vyklouzla, omotala se kolem jeho předloktí a do třetice vedla úder. V duchu užasl, že proti němu praktikuje vojenský výcvik holka. Ovšem znal Dawsona a tyhle pohyby cvičil tisíckrát. Stačilo lehounce přenést těžiště dozadu.

Sera ztratila rovnováhu a v dalším okamžiku už klečela na zemi a ječela bolestí. Popadl ji za vlasy a prudce trhl, aby mu viděla do očí.

„Tohle bylo naposledy, rozumíš? Naposledy!“

Zmohla se jen na zachrčení. Nechal ji zhroutit se na podlahu a odešel se opláchnout. Vztek s ním pořád lomcoval, jenže vidina otce Felebiuse byla příliš jasná. Musí se ovládat.

Takže Dawson naučil Seru oasisch boj, přemýšlel, zatímco si důkladně myl ruce. Zmocnil se ho nepříjemný pocit. Jestliže učil povstalce tajné vojenské praktiky, bylo velmi pravděpodobné, že to samé dělal i Stone. A pokud to byla pravda, pak k povstalcům konvertovali zcela a nezvratně. Úkosem pohlédl na zhroucenou siluetu pod dekou. Jak to mezi ní a Dawsonem opravdu bylo?